

Universitätsbibliothek Wuppertal

M. Tullii Ciceronis Orationes diligentius recognitae & aptiore serie repositae

Cicero, Marcus Tullius

Lutetiae Paris, 1522

Pro Cn. Plancio. Oratio XXXII.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-431](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-431)

De Aruspici. Responsis. Fo. CLXXVI.

loquar: qui primū eū ciuem vi, ferro, periculis, vrbe, oībus patrię p̄fidiis depulit, quem vos patrię cōseruatorē esse sepissime iudicaueritis: deinde euerso senatus, vt ego semp dixi, comite, duce, vt ille dicebat, senatū ipsum principē salutis, mētisq; publicę, vi, cęde, incendiisq; p̄uertit: sustulit duas leges Heliā & Fusiā maxime reip. salutes, censurā extinxit, it̄cessionē remouit, auspicia deleuit, cōsules sceleris sui socios erario, prouinciis, exercitu armauit: reges qui erant, vēdidit: qui nō erant, appellauit: Cn. Pompeiū vi, ferro, domū cōpulit: imperatorū monimēta euertit, inimicorū domos disturbauit, vestris monimētis nomen suū inscripsit. infinita sunt scelera, quę ab illo in patriā sunt edita, quęq; ī singulos ciues, quos necauit: socios, quos diripuit: Imperatores, quos pdidit: exercitus, quos tētauit. Quę vero ea, & quāta sunt, quę in se ipsum scelera, quę in suos edidit: quis minus vnq̄ pepercit hostiū castris, q̄ ille oīb⁹ corporis sui partibus: q̄ nauis vnq̄ in flumine publico tā vulgata oībus, q̄ istius ætas fuit: q̄ vnq̄ nepos tā libere est cū scortis, q̄ hic cū sororib⁹ volutat⁹: quā deniq; tā imanē Charybdin poete fingēdo exprimere potuerūt, quę tantos exhaurire gurgites posset, quātas iste Byzantium, Brogitarorūq; p̄das exorbuit: aut tā eminetibus canibus Scyllā, tāq; ieiunis, q̄ qb⁹ istū videtis Gelliis, Clodiis, Titis rostra ipsa mandentē: Quare id qd̄ extremū est in Aruspiciū respōsis: prouidete, ne reip. status cōmutet̄. etenim, vix hęc, si vndiq; fulciamus, iā labefacta, vix inquā innixa in oīm nostrū humeris cohērebūt. Fuit quondā ita firma hęc ciuitas, & valens, vt negligentia senatus, vel etiā iniurias ciuū ferre posset. iam nō potest. erariū nullū est: vectigalibus non fruunt̄, qui redemerūt: auctoritas principū cecidit: cōsensus ordinum est diuulsus: iudicia perierūt: suffragia districta tenent̄ a paucis: bonorū animus ad nutū nostri ordinis expeditus iā nō erit: ciuē qui se pro patrię salute opponat inuidię, frustra posthac requirētis. Quare hunc statū, qui nūc est, qualiscūq; est, nulla alia re, nisi cōcordia retinere possumus. nā vt meliore simus loco, ne oprandū quidē est illo impunito, deteriore aut̄ statu vt si mus, vn⁹ est inferior gradus, aut iteritus, aut seruitutis. quo ne trudamur, dii imortales nos admonēt, qm̄ iā pridē humana cōsilia ceciderūt. Atq; ego hanc orationē P. C. tā tristē, tā graue, nō suscepissem: nō inquā, nisi hęc psonā, & has ptes honorib⁹ populū Ro. vestris plurimis ornamentis mihi tributis deberē, & possem sustinere. sed tñ facile tacētib⁹ ceteris reticuisse. sed hęc oratio oīs fuit nō auctoritatis meę, sed publicę religionis, mea fuerūt verba fortasse plura. sententię quidē oēs Aruspiciū, ad quos aut referri nūciata ostēta nō cōuenit, aut eorū respōsis cōmoueri necesse est. Q̄ si cetera magis peruulgata nos sepe & leuiora mouerūt, vox ipsa deorū immortalū nō mētes oīm permouebit: nolite eū id putare accidere posse, qd̄ in fabulis sepe videtis fieri, vt deus aliq; lapsus de caelo coetus hoīm adeat, verset̄ in terris, cū hominibus colloquat̄. cogitare genus sonitus ei⁹, quē Latiniēses nūciarunt: recordamini illud etiā qd̄ nondū est relatū, q̄ eodē fere tēpore factus in agro Piceno Potentię nūciat̄, terramotus horribilis, cū quibusdā multis metuēdisq; rebus. hęc eadē profecto, quę futura prospicimus, impēdentiā pertimescetis. Etenim hęc deorū immortalū vox, hęc pene oratio iudicāda est, cū ipse mundus, cū agri, terrēmotu quodā nouo contremiscūt, & inusitato aliquid sono incredibilisq; p̄dicunt. in quo cōstituēde nobis sunt quidē procurationes, & obsecratio, quę admodū monemur, sed faciles sunt preces apud eos, qui vltro nobis viā salutis ostendūt, nostrę nobis sunt inter nos irę, discordięq; placandę.

Charybdis

Scylla.

Ambracia
Ier
Ambracia
Ambracia

Flug
me

Latiniēses.
Potentia.

Deorū vox
terramot⁹
atq; inusita
ti soni.

PRO CN. PLANCIO. ORATIO. XXXII.

VM propter egregiam & singularem Cn. Plancii Iud. in mea salute custodienda fidē, tam multos, & bonos viros eius honorū viderem esse fautores, capiebā animo nō mediocrē voluptatem, q̄ cuius officium mihi salutē fuisset, ei meorū temporū memoriā suffragari videbā. cum autē audirē meos partim inimicos, partim inuidos, huic accusationi esse fautores, eandēq; rē aduersariā esse in iudicio Cn. Plancio, quę in petitione fuisset adiutrix: dolebā Iudices, & acerberebā, si huius salus ob eā ipsam causam esset infestior, q̄ is meā salutem atq; vitā sua beneuolētia, p̄fidiō, custodiāq; texisset. Nūc autē vester Iud. cōspectus, & cōfessus iste, reficit & recreat mentē meā, cum intueor, & cōtemplor vnūquēq; vestrum. video eū hoc in numero neminē, cui mea salus chara nō fuerit, cuius nō extet in me suū meritū, cui nō sim obstrictus memoria beneficij

Fauturus.
Aduersa
ria res.

Ambracia
Ambracia
Ambracia
Ambracia

Oratio

sempiterna. Itaque non extimesco, ne Cn. Plancio custodia mea salutis apud eos obfit, qui me ipsum maxime saluum videre voluerunt: sepiusque Iudices mihi venit in mentem, admirandum esse M. Laterensem hominem studiosissimum, & diligentissimum salutis meae, reum hunc potissimum sibi deligisse: quod metuendum, ne vobis id ille magna ratione fecisse videatur. quod mihi non sumo tantum Iudices, neque arrego, ut Cn. Plancium suis erga me meritis impunitate consecutum putem. nisi eius integerrimam vitam, modestissimos mores, summam fidem, continentiam, pietatem, innocentiam ostendero, nihil de poena recusabo. sin omnia prestitero, quae sunt a bonis viris expectanda, petam Iud. a vobis, ut cuius misericordia salus mea custodita sit, ei vos vestram misericordiam me deprecate tribuatis. Equidem ad reliquos labores, quos in hac causa maiores suscipio, quam in ceteris, etiam hanc molestiam assumo, quod mihi non solum pro Cn. Plancio dicendum est, cuius ego salutem non secus ac meam tueri debeo, sed etiam pro me ipso, de quo accusatores plura pene quam de re reor dixerunt. quod Iud. si quid est in me ipso ita reprehensum, ut id ab hoc alienum sit, non me id magnopere conturbet. non enim timeo, ne quia perraro grati homines reperiant, idcirco, cum me nimium gratum illi esse dicant, id mihi criminofum esse possit. quae vero ita sunt agitata ab illis, ut aut merita Cn. Plancii erga me minora esse dicerent, quam a me ipso predicarent: aut si essent summa, negarent ea tamen ita magni, ut ego putarem, ponderis apud vos esse debere: haec mihi sunt tractanda Iud. & modice, ne quid ipse offendam, & tum denique, cum respondero criminibus: ne non tam innocentia reus sua, quam recordatione meorum temporum defensio esse videatur. Sed mihi in causa facili, atque explicata perdifficilis Iud. & lubrica defensionis ratio proponitur. nam si tantummodo mihi necesse esset contra Laterensem dicere, tamen id ipsum esset in tanto usu nostro, tamenque amicitia molestum. vetus enim est lex illa iustae, veraque amicitiae, quae mihi cum illo iudicium est, ut idem amici semper velint: neque est vllum certius amicitiae vinculum, quam consensus & societas consiliorum, & voluntatum. mihi autem non id est in hac re molestissimum, contra illum dicere: sed multo id magis, quod in ea causa contradicendum est, in qua quaedam hominum ipsorum videtur facienda esse contentio. querit enim Laterensis, atque hoc vno maxime urget, qua se virtute, qua laude Plancius, qua dignitate superarit: Ita si cedo illius ornamentis, quae multa & magna sunt, non solum huius dignitatis iactura facienda est, sed etiam largitionis recipienda suspitio est. sin hunc illi antepono, contumeliosa habenda est oratio, & dicendum est, id quod ille me flagitat, Laterensem a Plancio dignitate esse superatum. Ita aut amicitissimi hominis existimatio offendenda est, si illam accusationis conditionem sequar: aut optime de me meriti salus deferenda est. Sed ego Laterensis ceccum me, & precipitem ferri consistear in causa, si te aut a Plancio, aut ab vlllo dignitate potuisse superari dixerim. Itaque discedam ab ea contentione, ad quam tu me vocas: & veniam ad illam, ad quam me causa ipsa deducit. Quid: tu ne inanem dignitatis iudicem putas esse populum: fortasse nonnunquam est. vtrina vero semper esset, sed est perraro: & si quando est, in iis magistratibus est mandandis, quibus salutem suam committi putat. his leuioribus comitiis, diligentia & gratia petitorum honos paritur, non iis ornamentis quae esse in te videmus. nam quod ad populum pertinet, semper dignitatis iniquus iudex est, qui aut inuidet, aut fauet. quod nihil potes in te Laterensis constituere, quod sit proprium laudis tuae, quin id tibi sit commune cum Plancio, sed hoc totum age alio loco. nunc tantum disputo de iure populi, qui & potest, & solet nonnunquam dignos preterire. nec si a populo preteritus est, quem non oportuit: a iudicibus condemnandus est, qui preteritus non est. Nam si ita esset, quod patres apud maiores nostros tenere non potuerunt, ut reprehensores essent comitiarum, id haberent Iudices, vel quod multo etiam minus est ferendum. tum enim magistratum non gerebat is, qui ceperat, si patres auctores non erant facti. nunc postulat a vobis, ut eius exilio, qui creatus sit, iudicium populi Romae reprehendatis. Itaque, quod qua nolui ianua sim ingressus in causam, sperare videor, tantum abfuturam esse orationem meam a minima suspitione offensionis tuae, te ut potius obiurgem, quam iniquum in discrimen adducas dignitatem tuam, quam ut ego eam vlla contumelia coner attingere. Tu continentiam, tu industriam, tu animum in rebus, tu virtutem, tu innocentiam, tu fidem, tu labores tuos, quod aedilis non sis factus, fractos esse, & abiectos, & repudiatos putas: vide tandem Laterensis quantum a te distentiam: si mediocriter decem soli essent in ciuitate viri boni, sapientes, iusti, graues, qui te indignum edilitate iudicauissent, grauius de te iudicatum putarem, quam est hoc, quod tu metuis ne a populo iudicatum esse videatur. non enim comitiis iudicat semper populus, sed mouet plerumque gratia, cedit precibus, facit eos, a quibus est maxime ambitus: denique si iudicat, non delectu aliquo, aut sapientia ducit ad iudicandum, sed impetu nonnunquam, & quadam etiam temeritate. non est enim consilium in vulgo, non ratio, non discrimen, non diligentia: semperque sapientes, ea quae populus fecisset, ferenda, non semper

Amicitiae
lex.
Amicitiae
vinculum.

Flagitat
me id.

Populi iudicium.
In vulgo
non est consilium.

laudanda duxerit. Quod
At fueris dignior quam
sed ut fueris dignior quam
pa est. In quo primus
ciu. ebidita illa, non
rate sapientis, quod
est, sed ferendum male
rillimi & sapientissimi
cipis populi, & omnium
quod velit cuius nostrum
puli voluerat, allicere
mus, non seruire populo
puli partes, ut illius con
ce loqui possit, hec dico
ri, non beneficiis potius
supplicat. Respondebit
talle. At vero te ille ad
ni voluisse, semper placere
ci retinere potuisset, ha
sepreposuisset se. Q. C. C.
C. Sereni subestillimus h
li ignobilis, verum sine vi
quit, oculi mei, cum tu effu
terent, eo plus aberat a
reliquis, quae erant em pre
quirebat, qui peritiam cu
de virtute tua dabatur. I
tali, ego quoque inquit h
cum magistratum in qua
ostenderat, aut si quod mea
negligenter petiti, sed am
mihi paulo, ante diligenter
victus su, non debere iudic
erit is, quod non debuerit pro
pulo supplicet, nihil quod
expedit, simul ut quod sine pe
video esse ex equitri loco,
uari necesse est gradum, con
cus subita sunt studia, ra
datis magistratibus, nulla
det, nulla erit posthac var
factos esse miremur, si cu
sunt quodam quasi astu,
notu temeritatis, modum
vestrum resocare Laterens
tes regit, datque ei libertate
pomis, quod non fit in capi
credo, quod agit, sed satis est
vel denique quod mihi graui
assequer, si illa extrema
si populi quoque facti delin
to venisse cursu quod semper
ni tuz contentione vestri
cre. Si quod Equitis Romae

Pro Cn. Plancio. Fo. CLXXVII.

laudanda duxerunt. Quare cum te adile fieri oportuisse dicis, populi culpam, non competitoris accusas. At fueris dignior quam Plancius: de quo ita tecum contendam paulopost, ut conseruē dignitatem tuam. sed ut fueris dignior, non competitor, a quo es victus, sed populus, a quo es prateritus, in culpa est. In quo primum illud debes putare, comitiis, presertim adilitiis, studium esse populi, non iudicium. Ebladita illa, non enucleata est suffragia. eos qui suffragium ferant, quod denique ipsi debeant confidere sapius, quam quod cuique a Republica videatur deberi. sin autem mauius esse iudicium, non tibi id rescindendum est, sed ferendum. male iudicauit populus, at iudicauit, non debuit, at potuit, non fero. at multi clarissimi & sapientissimi ciues tulerunt, est enim conditio liberorum populorum, precipueque huius principis populi, & omnium gentium domini, atque victoris, posse suffragiis vel dare, vel detrudere quod velit cuique nostrum autem est, quod in hac tempestate populi iactemur, ac fluctibus, ferre modice populi voluntates, allicere alienas, retinere partas, placare turbatas: honores si magni non putamus, non seruire populo, sin eos expectimus, non defatigari supplicando. Venio nunc ad ipsius populi partes, ut illius contra te oratione potius quam mea disputem, quod si tecum cogrediamur, & si vna voce loqui possit, hec dicat. Ego tibi Laterensis Plancium non anteposui: sed cum essetis aequae boni viri, meum beneficium potius ad eum detuli, quam a me contenderat, quam ad eum, quod mihi non nimis submissum supplicarat. Respondebis credo, te splendore & vetustate familiae fretum, non valde ambiendum putasse. At vero te ille ad sua instituta, suorumque maiorum exempla reuocabit. semper se dicet rogari voluisse, semper placuisse: M. Sciuum, quod ne equestre quidem splendorem incolumem a calamitate iudicii retinere potuisset, homini nobilissimo, innocentissimo, eloquentissimo, M. Pisoni praterulisse: preposuisse se Q. Catulo in summa familia nato sapientissimo & sanctissimo viro, non dico C. Serenum subtilissimum hominem (fuit enim & animi satis magni, & consilii) sed Cn. Manlium non solum ignobile, verum sine virtute, sine ingenio, vita etiam contempta ac fordida. Desiderarunt te, inquit, oculi mei, cum tu esses Cyrenis: me enim quam socios tua frui virtute malebam: & quo plus in tererat, eo plus aberat a me. certe non videbam, deinde sitientem me virtutis tuae deseruisti, ac de reliquisti. coeperas enim petere tribunatum plebis temporibus his, quae ista eloquentiam & virtutem requerebant. quam petitionem cum reliquisses, si hoc iudicasti, tanta in tempestate te gubernare non posse, de virtute tua dubitavi: si nolle, de voluntate. sin, quod magis intelligo, temporibus te aliis reseruasti, ego quoque inquam & Responsum, ad ea te tempora reuocaui, ad quae tu te ipse seruaras. pete igitur eum magistratum in quo mihi magna utilitati esse possis, adiles quocumque erunt, idem mihi, quod ostenderas. aut si quod mea minus interest, id te magis forte delectat, reddam tibi istam edilitatem etiam negligenter petenti. sed amplissimos honores ut pro dignitate tua consequare, condiscas censeo mihi paulo, ante diligentius supplicare. Hec populi oratio est. Mea vero Laterensis haec, quare victus sis, non debere iudicem querere, modo ne largitione sis victus. nam si quotiescumque prateritus erit is, quod non debuerit preteriri, toties oportebit eum, quod factus erit, condemnari, nihil iam est quod populo supplicet, nihil quod direptio, nihil quod supplicatio magistratuum, renunciatio suffragiorum expectet. simul ut quod sint professi, video quod dicam: hic familia consulari est, ille praetoria, reliquos video esse ex equestri loco, sunt omnes sine macula, sunt aequae boni viri, atque integri, sed seruari necesse est gradum, cedat consulari generi praetorium, nec contendat cum praetorio equester locus: sublata sunt studia, extinctae suffragationes, nullae contentiones, nulla libertas populi in mandatis magistratibus, nulla expectatio suffragiorum, nihil ut plerumque euenit, praeter opinionem accidet, nulla erit posthac varietas comitiorum. Sin hoc persape accidit, ut & factos aliquos, & non factos esse miremur: si capus, atque ille vnda comitiorum, ut mare profundum, & imensum sic efferue scunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant: in tanto nos impetu studioque & motu temeritatis, modum aliquem & consilium & rationem requiram? Quare noli me ad contentionem vestrum reuocare Laterensis, etiam si populo grata est tabella, quae frontes aperit hominum, mentes tegit: datque eam libertatem, ut quod velint, faciant: promittant autem, quod rogent: cur tu in iudicio exprimis, quod non fit in campo: hic quam ille dignior perquam graue est dictum, quomodo igitur est aequum? sic credo, quod agitur: sed satis est iudicium. hic factus est, cur iste potius quam ego? vel nescio, vel non dico, vel denique quod mihi grauissimum esset dicere, sed impune tamen debere dicere, non recte. nam quid assequerem, si illa extrema defensione vterer, populum quod voluisset fecisse, non quod debuisset: quid si populi quoque factum defendo Laterensis? & doceo Cn. Plancium non obrepisse ad honorem, sed eo venisse cursu quod semper patuerit omnibus hoc nostro equestri loco: possum ne eripere orationi tuae contentionem vestrum: quae tractari sine contumelia non potest: & te ad causam criminem deducere: Si quod Equitis Romani filius est, inferior esse debuit, oes tecum Equitum Romanorum filii petierunt.

Eblandita
non enuclea
ta suffra
gia.

Sitientis vir
tutis.

✕

Oratio

In summa
Sacra via.

nihil dico amplius. hoc tamē miror, cur tu huic potissimū irascare, q̄ longissime a te abfuit. Egdē siq̄, vt fit, iactor in turba, nō illū accuso, q̄ est in summa sacra via, cū ego ad Fabiū Fornicē impellor, sed eū q̄ in me ipsum icurrit, atq̄ incidit. tu neq̄ Q. Pedio forti viro succēses, neq̄ huic A. Plotio ornatissimo homini familiari meo: & ab eo, q̄ hos dimouit, potius, q̄ ab iis, q̄ in te ipsum incubuerūt, te depulsum putas. Sed tamē hac tibi est prima cū Plācio generis vestri familiāq̄ cōtentio, qua abs te vincit. cur em̄ nō cōfitear, qd̄ necesse est: sed non hic magis q̄ ego a meis cōpetitoribus, & alias, & in cōsulatus petitione vincebar. Sed vide ne hec ipsa, que despicias, huic suffragata sint. sic em̄ cōferamus, est tuū nomē vtrāq̄ familiā cōsulare. nō dubitas igit̄ quin oēs, q̄ fauēt nobilitati, q̄ id putāt esse pulcherrimū, q̄ imaginibus, qui noībus vestris ducunt, te adilē fecerint, equidē nō dubito. sed si parū multi sunt, q̄ nobilitatē amēt, nū ista est nostra culpa: etem̄ ad caput, & ad fontē vtriusq̄ generis veniamus. Tu es ex municipiō antiquissimo Tusculano, ex quo plurimę familię sunt consulares, in q̄bus est etiā

* Iuuētia, quot e reliquis municipiis oībus nō sunt. Hic est e prefectura Atinati, non tā prisca, nō tā honorata, nō tā suburbana. quātū interesse vis ad rationē petēdi: primū vtrū magis fauere putas Atinates, an Tusculanos suis: alteri (scire em̄ hoc propter vicinitatem facile possum) cū huius ornatissimi, atq̄ optimi viri Cn. Saturnini patrē adilē, cū pretorē viderunt, q̄ primus ille nō modo in eā familiā, sed etiā in prefecturā illā, sellā curulē attulisset, mirādū in modū letati sunt. alteros credo q̄ refertū est municipiū cōsularibus, nam maleuolos nō esse certe scio, nunq̄ intellexi vehemētius hospitem suorū honore letari. habemus hoc nos, habēt nostra municipia. qd̄ ego de me, de fratre meo loquar: quorū honorib⁹ agrī prope dicam ipsi, mōtesq̄ fauerunt. nū aliquādo vides Tusculanū aliquē de M. Catone illo in omī virtute principē, nū de T. Coruncano, municipē suo, nū de tot Fabiis gloriari: verbū nemo facit. at in quēcūq̄ Arpinatē incideris, etiā si nolis, erit tamē tibi fortasse de nobis aliqd̄, & de C. Mario audiēdū. Primū igit̄ hic habuit studia suorū ardētia. tu tāta, quāta in hoīb⁹ iā saturatis honoribus esse potuerūt. deinde tui municipes sunt illi qd̄ splēdidissimi hoīes, sed tamē pauci, si qd̄ cū Atinatis cōferant. hui⁹ prefectura plena virorū fortissimorū, sic vt nulla tota Italia frequētior dici possit, quā qdem nūc multitudinē videris Iudices in squalore & luctu supplīcē vobis. Hi tot equites Ro. tot Tribuni ararii, (nā plebem a iudicio dimissimus, que cuncta comitiis adfuit) qd̄ roboris, qd̄ dignitatis huius petitioni attulerūt: nō em̄ Tribū Terētina, de qua dicā alio loco, sed dignitatē, sed oculorū cōiectū, sed solidā & robustā & assiduam frequentia prebuerūt. Jam municipia cōiunctione etiā vicinitatis vehemētē mouent. oīa quę dico de Plācio, dico expertus in nobis. sumus em̄ finitimi Atinatis. laudāda est, vel etiam amāda vicinitas retinēs veterē illū officii morē, nō infuscata maleuolentia, nō assueta mēdaciis, nō fucata, nō fallax, nō erudita artificio simulationis vel suburbano, vel etiā vrbano. nemo Arpinas nō Plācio studuit, nemo Soranus, nemo Cassinas, nemo Aquinas. totus ille tractus celeberrimus Venafranus, Allifanus, tota deniq̄ nostra illa aspera, & mōtosa, & fidelis, & simplex, & fauoris suorū regio, se huius honore ornari, se augeri dignitate, arbitrabat. iisdēq̄ nūc e municipiis adsunt equites Ro. publice cū legationis testimonio: nec minore nunc sunt sollicitudine, q̄ tū erāt studio. etem̄ est grauius spoliari fortunis, q̄ nō augeri dignitate. Ergo vt alia in te erāt illustriora Laterēsis, que tibi maiores tui reliquerāt, sic te Plācius hoc nō solū municipiū, verū etiam vicinitatis genere vincebat. nisi forte te Lauicana, aut Gabina, aut Bouillana, aut Sabina vicinitas adiuuabat. q̄ e municipiis vix iā q̄ carnē Latinis petāt, inueniunt. Adiungā (si vis) id qd̄ tu etiā huic obesse putas, patrē Publicanū. q̄ ordo quanto adiuuato sit in honore, q̄ nescit: flos em̄ equitū Ro. ornamētū ciuitatis, firmamētū Reip. Publicanorū ordine cōtinet. q̄ est ergo, q̄ neget ordinis eius studiū fuisse in honore Plācii singulare: neq̄ iniuria: vel q̄ erat pater is, qui est princeps iandū Publicanorum, vel q̄ is ab sociis vnice diligebat, vel q̄ diligentissime rogabat, vel q̄ pro filio supplicabat, vel quia huius ipsius in illū ordinē summa officia quęsture, tribunatusq̄ cōstabāt, vel q̄ illi in hoc ornando ordinē se ornare, & cōsulere liberis suis arbitrabant. Aliqd̄ praterea, timide dico, sed tamē dicendū est. nō em̄ opibus, nō inuidiosa gratia, nō potētia vix ferēda, sed cōmemoratione beneficii, sed misericordia, sed precibus aliqd̄ attulimus etiā nos. appellauī populū, tribubus submisi me, & supplicauī: vltro mehercules se mihi etiā offerentes, vltro pollicentes rogauī. valuit causa rogandī, nō gratia. nec si vir amplissim⁹, cui nihil est, qd̄ rogati cōcedi nō iure possit, de aliquo, vt dicis, non ipetrauit, ego sum arrogans, q̄ me valuisse dico. Nā vt omittam

Vicinitas
laudanda.
Infuscata
maleuolen
tia.

Tractus
Venafran⁹

Latinis car
nē petant.
Publicano
rū ordo.

PRO

illud, q̄ ego pro eo lo
que est officio necesse
militatis esset meus, q̄
reū, & custodi meo, nō
ne letatus est, nemo
reditū meū Cn. Plācio
meū honori fuisse, q̄
Mariū ciuili errore, q̄
tribusq̄ retractat, q̄ v
uagerat, lachrymis vo
vel vi pulsum, vel rati
mano, vt haberet qd̄ r
tatis: Vira mehercule
de qua iam dicam, nec
lus cū A. Torquato p
honore dignissimo vir
pudor postulat, qd̄ t
T. Torquatus illi oīa v
tis, & affinitatis obia
tur. Fuit i Creta post
rit p̄tissim⁹, hodieq̄
dos, quā virtute, quā o
testimonioq̄ declarā
primū Macedonia sic
causam, tamē huius re
tine, gratius se ciuitat
Apulius hunc tati fac
pretorē esse oportet
vehemēs, q̄ illi, quos
vehemēs esset tribune
vt vint cū suis, primi
ret vt detur: q̄ em̄ m
dici cū patruo: cū affi
rā honoris hui⁹ cupid
in huius periculo reu
hac sunt iudicia soli d
melicis inuista notis v
ctū, procul apparet, nō
terus, (que domestic
municipi, vicinorū, fo
desta: hūc factū esse
quz nemo nō modo
etiā fingas, nō solū
crime est, sed impunit
une venere quodā i
gd̄ cū qd̄ licuerit, ob
fus, vt cognostis, iac
tus. Atq̄ hac, nec vlla
tegritate dubitatis. Pa
tua probitate Lateren
vt apud tales viros o
trio valeret apud dem
dulcissima cōmēdatio
firis ordinis, vt patet,

Pro Cn. Plancio. Fo. CLXXVIII.

illud, q̄ ego pro eo laborabam, qui valebat ipse per sese: rogatio ipsa semper est gratiosissima, quæ est officio necessitudinis cõiuncta maxime. neq̄ ego sic rogabã, vt petere viderer, quia familiaritatis esset meus, q̄a vicinus, quia huius parẽte semper plurimũ essem vsus: sed vt quasi parenti, & custodi meo, nõ potẽtia mea, sed causa rogationis fuit gratiosa. nemo mea restitutiõne letatus est, nemo iniuriã doluit, cui nõ hui⁹ in me misericordiã grata fuerit. Etenim si ante reditũ meũ Cn. Plãcio se vulgo viri boni, cũ hic tribunatũ peteret, vltro offerebãt: cui nomẽ meũ honorĩ fuisset, ei meas p̄sentes preces, nõ putas profuisse! An Minturnenses coloni, q̄ C. Mariũ ciuili errore, atq̄ ex impiis manib⁹ eripuerũt, q̄ tecto receperũt, q̄ fessum inedia, fluctibusq̄ recrearũt, q̄ viaticũ cõgesserũt, q̄ nauigiũ dederũt, q̄ eũ linquentẽ terrã eã quã seruauerat, lachrymis votisq̄ omnib⁹ profecuti sunt, æterna in laude versantur: Plancio, q̄ me vel vi pulsũ, vel ratione cedentẽ receperit, iuuerit, custodierit: is & senatũ Populoq̄ Romano, vt haberẽt qd̄ reducerẽt, cõseruarit: honorĩ hãc fidẽ, misericordiã, virtutẽ fuisse miraris! Vitia mehercules res hæ Cn. Plãcii, de quibus dixi, tegere potuerũt, ne tu in ea vita, de qua iam dicam, tot & tanta adiumẽta huic honorĩ fuisse mirere. Hic est em̄ q̄ adolescẽtulus cũ A. Torquato p̄fect⁹ i Aphricã, sic ab illo grauissimo & sanctissimo atq̄ omni laude & honore dignissimo viro dilect⁹ est, vt & cõtubernii necessitudo, & adolescẽtuli modestissimi pudor postulabat, qd̄ si adesset, nõ minus ille declararet, q̄ hic illius frater patruelis, & focer T. Torquatus illi omni virtute & laude par: q̄ est quidẽ cũ illo maximis vinculis, & p̄pinq̄uitatis, & affinitatis cõiunctus: sed ita magni amoris, vt illẽ necessitudinis causẽ leues esse videãtur. Fuit i Creta postea cõtubernalis Saturnini p̄pinq̄ui sui, miles hui⁹ Q. Metelli, q̄b⁹ cũ fuerit p̄batissim⁹, hodieq̄ sit, oĩbus esse se p̄batũ debet sperare. In ea puincia legat⁹ fuit C. Sacerdos, qua virtute: qua cõstãtia vir: L. Flaccus, q̄ homo: qui ciuis: qualẽ hunc putẽt, assiduitate testimonioq̄ declarãt. In Macedonia tribunus militũ fuit. in eadẽ prouincia postea quaestor. primũ Macedonia sic eũ diligit, vt indicãt hi principes ciuitatũ suarũ: q̄ cũ missi sint ob aliã causã, tamẽ huius repẽtino periculo cõmoti huic assidẽt, p̄ hoc laborãt: huic si p̄esto fuerint, gratius se ciuitatib⁹ suis facturos putãt, q̄ si legationẽ & mãdata sua cõfecerint. L. vero Apuleius hunc tantũ facit, vt morẽ illũ maiorũ, q̄ p̄scribit in parẽtum loco quaestoribus suis prætore esse oportere, officiis beneuolẽtiãq̄ superarit. Tribunus plebis fuit nõ fortasse tam vehemẽs, q̄ isti, quos tu iure laudas: sed certe talis, quales si oēs semp fuissent, nõq̄ desiderat⁹ vehemẽs esset tribunus. Omitto illa, quẽ si min⁹ in scena sunt, at certe cũ sint plata, laudant: vt viuat cũ suis, primũ cũ parẽte: nã iudicio meo pietas fundamẽtũ est oĩm virtutũ: quẽ viret vt deũ: neq̄ em̄ multo secus parẽs liberis: amat vero vt sodalẽ, vt fratrẽ, vt æqualẽ. quid dicã cũ patruo: cũ affinib⁹: cũ propinq̄uis: cũ hoc Cn. Saturnino ornatissimo viro: cui⁹ quãtã honoris hui⁹ cupiditatẽ fuisse creditis, cũ videatis luctus societate: qd̄ de me dicã: q̄ mihi in huius periculo reus esse videor: qd̄ de his tot viris talibus: quos videtis veste mutata: atq̄ hæc sunt indicia solida iudices, & expressa hæc signa probitatis, nõ fucata forẽsi specie, sed domesticis inusta notis veritatis. facilis est illa occurratio, & blanditiã popularis: aspiciẽt, nõ attretat, procul apparet, nõ excutit, nõ in manus sumit. oĩbus igit̄ rebus ornatũ hominẽ, i quẽ externis, i quẽ domesticis nõnullis rebus inferiorẽ q̄ te, generis & nominis dico, superiorẽ aliis, municipiũ, vicinorũ, societatũ studio, tẽporũ meorũ memoria, patris virtute, integritate, modestia ædilẽ factũ esse miraris: hunc tu vitã splendorẽ maculis aspergis istis: iacis adulteria, quæ nemo nõ modo noĩe, sed ne suspitione qdẽ possit agnoscere: maritum appellas, vt verba etiã fingas, nõ solũ crimina: ductũ esse ab eo in prouinciã aliquẽ dicis libidinis causa: qd̄ non crimẽ est, sed impunitũ in maledico mendaciũ, raptã esse mimulã, qd̄ dicis Atina factũ a iuvene vespere quodã i scenicos iure, maximeq̄ oppidano. O adolescẽtiã traductã elegãter, cui qdẽ cũ qd̄ licuerit, obiiciãt, tamẽ id ipsum falsum reperiat. Emissus aliq̄s e carcere, egdẽ emissus (vt cognostis) necessariũ hoĩs optimiq̄ adolescẽtis rogatu, idẽ postea p̄ mãdatũ requisitus. Atq̄ hæc, nec vlla aliã sunt cõiecta maledicta i eius vitã: de cui⁹ vos pudore, religione, integritate dubitetis. Pater vero, inquit, etiã obesse filio debet. O vocẽ durã, atq̄ indignã tuã probitate Laterensis, pater vt in iudicio capitis, pater vt in dimicatione fortunarũ, pater vt apud tales viros obesse filio debeat: q̄ si esset turpissimus, sordidissimus, tamẽ ipso noĩe patrio valeret apud clemẽtes iudices, & misericordes: valeret inquã cõmuni cõsensu omniũ, & dulcissima cõmẽdatione nature. Sed cũ sit Cn. Plãcius is eques Ro. ea primũ vetustate eques stris ordinis, vt pater, vt auus, vt maiores ei⁹ oēs egtes Ro. fuerint, summũ in p̄fectura florẽ

Frater patruelis,

Pietas fundamẽtum omniũ virtutum. Parẽs liberis pene deus. Blanditiã i qua.

Equidem,

Oratio

tissima gradū tenuerint & dignitatis, & gratia: deinde, ut ipse in legionibus P. Crassi imperatoris iter ornatissimos hoīes egres Ro. summo splendore fuerit: ut postea princeps iter suos, plurimarū rerū sanctissim⁹ & iustissim⁹ iudex, maximarū societaturū auctor, plurimarū magister: si nō mō in eo nihil vnq̄ reprehensum, sed laudata sunt oīa: tñ is oberit honestissimo filio pater, q̄ vel minus honestū & alienū tueri vel auctoritate sua, vel gratia possit! Asperius inquit locutus est aliqd̄ aliquādo, imo fortasse liberius, at id ipsum inqt nō est ferendū, ergo hī ferendī sunt, q̄ querunt libertatē equitis Ro. se ferre nō posse! vbinā ille mos! vbi illa æquitas iuris! vbi illa antiqua libertas! quæ malis oppressa ciuilibus extollere iam caput, & aliquādo recreata se erigere debebat! Equitū ego Ro. in hoīes nobilissimos maledicta, publicanorū in Q. Scæ uolā virū oībus ingenio, iustitia, integritate præstātē asperere, & ferociter, & libere dicta cōmemorē! Cōsuli P. Nasice præco Granius medio in foro, cū ille edicto iustitio domū descēdens rogasset Graniū, qd̄ tristis esset: an q̄ auctiones essent! imo vero inqt q̄ legiones. Idē tribuno ple. potētissimo hominī M. Druso, sed multa ī Rēp. molienti, cū ille eū salutasset, ut fit, dixisset q̄, qd̄ agis Grani! respōdit, imo vero tu Druse qd̄ agis! ille L. Crassi, ille M. Antonii volūtātē asperioribus facetiis sepe perstrinxit impune, nūc vsq̄ eo oppressa vestra arrogātia ciuitas, ut quæ fuit olim præconi in ridēdo, nūc equitū Ro. in plorando nō sit cōcessa libertas, quæ em̄ vnq̄ fuit Plancio vox cōtumeliæ potius q̄ doloris! qd̄ est autē vnq̄ questus: nisi cū a sociis & a se iniuriā propulsaret! cū senatus impediret, quo minus id, qd̄ hostibus semper erat tributū, respōsum equitibus Ro. redderet. oībus illa iniuria dolori publicanis fuit, sed eū ipsum dolorē hic tulit paulo apertius: cū nimius ille sensus ī aliis fortasse latuit, hic qd̄ cū ceteris animo sentiebat, id magis q̄ ceteri, & vultu promptū habuit, & lingua. Qz̄q̄ Iudices (agnosco em̄ ex me) permulta in Placiū, quæ ab eo nūq̄ dicta sunt, cōferunt. ego q̄a dico aliqd̄ aliquādo nō studio adductus, sed cōtentione dicēdi, aut laceffitus: & quia (ut fit in multis) exit aliquādo aliqd̄ si nō perfacetū, attramē fortasse nō rusticū: qd̄ qsq̄ dixit, me id dixisse dicūt. ego autē si qd̄ est, qd̄ mihi scitū esse videat, & hoīe ingenuo dignū atq̄ docto, nō aspernor. stomachor vero cū aliorū nō me digna in me cōferunt. Nā q̄ primus sciuit legē de publicanis: tamē cū vir amplissimus cōsul id illi ordini per populū dedit, qd̄ per senatū si licuisset, dedisset: si in eorum crimē est, quia suffragiū tulit, q̄ nō tulit publicanus! si quia primū sciuit, vtrū id sortis esse vis! an eius q̄ illā legē ferebat! si fortis, nullū crimē est in casu. si cōsulis, splendor etiā Placiū, hūc a summo viro principē ordinis iudicatū. Sed aliquando veniamus ad causam, in qua tu noīe legis Liciniæ, quæ est de sodalitiis, oēs ambitus legis cōplexus es, neq̄ em̄ qc̄q̄ aliud ī hac lege nisi edititios iudices es secutus, qd̄ genus iudiciorū si est equū vlla in re, nisi hac tributaria, nō intelligo quāobrē senatus hoc vno in genere trib⁹ edī voluerit ab accusatore, neq̄ eā dē editionē trāstulerit in ceteras causas, de ipso deniq̄ ambitu, de reiectione fieri voluerit iudiciū alternorū, cūq̄ nullū genus acerbitatē prætermitteret, hoc tamen vnū prætereundum putarit, qd̄! hui⁹ rei obscura causa est! an & agitata, cū ista in senatu res agebat, & disputata hesternō die copiosius a Q. Hortensio! cui tū est Senat⁹ assensus, hoc igit̄ sensimus: cuiuscūq̄ trib⁹ largitor esset, & p̄ cōsensionē magistraturū honesteq̄ sodalitatē nominaret, quā qsq̄ tribū turpi largitione corrūperet, eū maxime his hoībus, q̄ eius tribus essent, esse notū, ita putauit senatus, cū reo trib⁹ ederet hęc, quas is largitione deuinctas haberet: eosdē fore testes & iudices. Acerbū oīno genus iudiciū, sed tñ si vel sua, vel ea, quæ maxime esset cuiq̄ cōiūcta, tribus ederet, vix recusandū. Tu autē Laterēsis quas tribus edidisti! Terētina credo! fuit certe id æquū, & certe expectatū est, & fuit dignū cōstātia tua, cui⁹ tu trib⁹ veditore & corruptore & sequestrē Placiū fuisse clamitas, eā tribū p̄fecto, seuerissimorū præsertim hoīm, & grauissimorū edere debuisti, at Volitiniā (libet em̄ tibi nescio qd̄ etiā de illa tribu criminari) hęc igitur ipsam cur nō edidisti! qd̄ Plancio cū Lemoniā! cū Veientina! qd̄ cū Crustumina! nā tres etiā quæ nō iudicaret, sed quæ reicerent, esse voluisti. Dubitatis igit̄ Iudices quī vos M. Laterēsis suo iudicio nō ad sententiā legis, sed ad suā spem aliquā de ciuitate delegerit! dubitatis, qn̄ eas tribus, ī quibus magnas necessitudines habet Placius, cum ille nō ediderit, iudicari officiis ab hoc obseruatas, nō largitione! qd̄ em̄ potest dicere, cur ista editio nō summā habeat acerbitem remota ratione illa, quā ī decernendo secuti sumus! Tu deligas ex omni populo aut amicos tuos, aut inimicos meos, aut deniq̄ eos quos iexorabiles, quos ihumanos, quos crudeles existimes! tu me ignaro, nec opinante, inscio, notes & tuos, & tuorū necessarios: vel iniquos, vel meos, vel etiā defensorū meorū! eodēq̄ adiugas, quos natura putes asperos, atq̄ oībus ini

Libere dicta.

Agnosco ex me.

Cicero factus.

Lex Licinia de sodalitiis, Edititii iudices.

Pro

quos deinde effundat
ri, suspicari: apud eos
rū est, cogas causam
scies nemine, aut tu
ad carifices veni
nomē edri iudicis
& LXX. reus reuere
neq̄ ex defectis iudic
stiratos iudices ita
cū quā a senētia legi
cēunt, populū q̄ iustit
reter, sed hūc iudic
existimo, cū em̄ has tri
tētia legis, equitatē oī
bus ab hoc coruptea.
suos iudices: immo ve
etiā excitares: et em̄ si
dine suā nō edidisset
cui notissimus esse deb
æquitas & mea simul v
pre se fert, facile declar
optantū fuisse videtur
maxime notus erat, qd̄
audiret illorū: aut qd̄
ref. an gratiosum illi
gibus istis, quas senatu
tia, ut gratia tollerēt
vero tā durus in p̄dic
hoc liberis nostris
tis suis suā tribū possi
officiū, plena obseruati
nostra tēpota postulat
gratiosos. Decuratio
natus, & honorū oīm
curiasse Planciū, cōfer
quæ tibi lex dabit, nō
sed ne vultus qd̄ ferre
quorū in huius delict
dices q̄ abs te taciti req̄
deniq̄ se diuinare malū
esse dico, & habuisse in
ciosam amicitia nō
ri te id qd̄ tua dignitas
doceo gratiosum esse
ras plurimos, patris an
iores suos totā Annū
scripsisse, tribales dec
leñciū putare eē, grat
buario crimine ad oī
ri & peruagata declar
tu: doce id, qd̄ debet
ris, qd̄ ut opinio mea
cet ne sic agi: nō possi
simulas: quid tergiva

quos: deinde effundas repete, ut ante confessum eorum iudicium videam, quod potuerim, quod essent futuri, suspicari: apud eosque me, ne quinquaginta quodam reiectis, quod in proximo reo de consilii sententia constitutum est, cogas causam de fortunis omnibus dicere: non enim si aut Plancius ita vixit, ut offenderet sciens neminem, aut tu ita errasti, ut eos ederes imprudens, ut nos, inuito te, tamen ad iudices non ad carnifices venirem, idcirco ista editio per se non acerba est. an vero nuper clarissimi ciues nomine editi iudicis non tulerunt: cum ex CXXV. iudicibus principibus equestris ordinis, quinquaginta & LXX. reus reiceret, L. referret: omniaque potius permiscuerunt, quam ei legi conditionique parerent: nos neque ex delectis iudicibus, sed ex omni populo, neque editos ad reiciendum, sed ab accusatore constitutos iudices ita feremus, ut neminem reiciamus: Neque ego nunc legis iniquitatem queror, sed factum tuum a sententia legis doceo discrepare: & illud acerbum iudicium, si quemadmodum senatus censuit, populisque iussit, ita fecisses, ut huic & sua, & ab hoc seruatas ederet, non modo non querer, sed hunc iudicibus editis, quod testes iudicem esse possent, absolutum putarem. neque nunc multo secus existimo. cum enim has tribus edidisti, ignotis te iudicibus uti malle quam notis indicauisti. fugisti sententiam legis, equitatem omnem reiecasti, in tenebris quam in luce causam versari maluisti. Volitinia tribus ab hoc corrupta. Terentina habuerat venalem, quod diceret apud Volitinenses: aut tribules suos iudices: immo vero tu quod diceres: quem iudicem ex illis aut tacitum testem haberes, aut vero etiam excites: etiam si reus tribus ederet, Volitiniam fortasse Plancius propter viciniam ac necessitudinem suam non edidisset: & si quaesitor edendus fuisset, quem tamen potius quam hunc C. Alfitum, quem habet, cui notissimus esse debet, vicinum, tribule, grauissimum hominem, iustissimumque, edidisset: cuius quodam aequitas & mea simul voluntas erga Cn. Plancium salutem, quam ille sine ulla cupiditatis suspitione pro se fert, facile declarat, non fuisse fugiendum tribule huic iudicem, cui quaesitor tribule exoptandum fuisse videatis. Neque ego nunc consilium reprehendo tuum, quod non eas tribus, quibus hic maxime notus erat, edideris, sed a te doceo consilium non seruatum senatus, etenim quis te tum audiret illorum: aut quod diceres: sequestrum ne Plancium: respuerent aures, nemo agnosceret, repudiarent. an gratiosum: illi libenter audirent, nos non timide confiteremur. noli enim putare Laterensis legibus istis, quas senatus de ambitu sancire voluerit, id esse actum, ut suffragatio, ut obseruantia, ut gratia tollerent. semper fuerunt boni viri, qui apud tribules suos gratiosi esse vellent. neque vero tam durus in plebem noster ordo fuit, ut eam colli nostra modica liberalitate noluerit: neque hoc liberis nostris interdendum est, ne obseruent tribules suos, ne diligant, ne reficere necessariis suis suam tribum possint, ne par ab his munus in sua petitione respectent. haec enim plena sunt officii, plena obseruantia, plena etiam antiquitatis. isto in genere & fuimus ipsi, cum ambitionis nostra tempora postulabant, & clarissimos viros esse vidimus, & hodie esse videmus quam plurimos gratiosos. Decuriatio tribuum, descriptio populi, suffragia largitione deuincta, seueritatem senatus, & honorum omnium vim ac dolorem excitarunt: haec doce, haec profer, huc incube Laterensis, decuriasse Plancium, conscripisse, sequestrum fuisse, praenunciassse, diuisisse: tum mirabor te his armis uti, quae tibi lex dabat, noluisse. tribulibus enim iudicibus non modo seueritatem illorum, si ista vera sunt, sed ne vultus quodam ferre possem, haec tu rationem cum fugeris, cumque hos iudices habere nolueris, quorum in huius delicto cum scientia certissima, tum dolor grauissimus esse debuerit, quod apud hos dicesque abs te taciti requirunt, cur hoc sibi oneris imposueris: cur se potissimum delegeris: cur denique se diuinare malueris, quam eos, qui scirent iudicare: Ego Plancium Laterensis & ipsum gratiosum esse dico, & habuisse in petitione multos cupidos sui, gratiosos, quos tu si sodales vocas, officiosam amicitiam nomine inquinans criminoso. sin quia gratiosi sunt accusandos putas, noli mirari te id quod tua dignitas postularit, repudiadis gratiosorum amicitias non esse assecutum. iam ut ego doceo gratiosum esse tribulibus Plancium, quod multis benigne fecerit, pro multis spoponderit, in operas plurimos, patris auctoritate & gratia miserit, quod denique omnibus officiis pro se, pro patre, pro maioribus suis totam Aetnam praefecturam comprehenderit: sic tu doce sequestrum fuisse, largitum esse, conscripisse, tribules decuriauissse, quod si non potes, noli tollere ex ordine nostro liberalitatem, noli maleficiu putare esse, gratiam: noli obseruantiam sancire poena. Itaque hesitatem te in hoc sodaliorum tribuario crimine ad communem ambitus causam contulisti. in qua desinam aliquam (si videtur) vulgari & peruagata declamatione contedere. sic enim tecum ago. quam tibi commodum est, vnam tribum deligere tu: doce id, quod debes, pro quem sequestrum, quo diuisore corrupta sit: ego si id facere non poteris, quod ut opinio mea fert, ne incipies quodam, pro quem tulerit, docebo. est ne haec vera contentio: placet ne sic agi: non possum magis pedem conferre (ut aiunt) aut propius accedere, quid taces: quod dis simulas: quid tergiversaris: etiam atque etiam insto, atque vigeo, insector, posco, atque adeo flagito crimini.

Quaesitor.

Decuriare

Diuinare.
Sodales.
Amicitia
officiosa.
Benigne facere multis.
Sequester.Pedem conferre.
Tergiversari.

Oratio

men. quacūq; tribū inquā delegeris, quā tulerit Plancius, tu ostendito si poteris vitium: ego qua ratione tulerit, docebo. nec erit hęc alia ratio Plancio ac Laterensi. nā in quas tribus tuleris tuā ex te requirā, vtrū possis quorū studio tuleris explicare. sic ego hoc cōtendo, me tibi ipsi aduersario cuiuscūq; tribus rationē poposceris, redditurū. sed cur ego sic ago? quasi nō comitiis iā superiorib; sit Plācius designatus adilīs, quę comitiā primū habere cōepit cōsul tū oībus in rebus summa auctoritate, tū harū ipsarū legū ambitus auctor. deinde habere cōepit subito, pręter opinionē omnīū: vt, ne si cogitasset quē qspā largiri, dare spatium cōparandi, vocatę trib; latū suffragiū, descriptę, renūciatę. lōge plurimū valuit Plācius. nulla largitionis nec fuit, nec esse potuit suspitio. an tādē vna cēturia prerogatiua tātū habet auctoritatis, vt nemo vnq; prior eā tulerit, quin renūciatus sit: aut his ipsīs comitiis cōsularib; aut certe in illū annū adilē tu Plāciū factū miraris, in quo nō exigua pars populi, sed vniuersus populus volūtatē suā declararit: cuius in honore nō vnius tribus pars, sed comitiā tota comitiis fuerint progata? Quo quē tēpore, si id Laterēsis facere voluisses, aut si grauitatis esse se putasses tuę, quā multi nobiles sepe fecerunt: vt cū minus valuissent suffragiis, q̄ putassent, postea platis comitiis psternerēt se, & populo Ro. fracto aīo, atq; humili supplicarēt: nō dubito, quin oīs ad te cōuersura se fuerit multitudo. nūq; em̄ nobilitas integra p̄fertim atq; in nocēs populo Ro. supplex repudiata fuit. sed si tibi grauitas tua, & magnitudo animi pluris fuit, sicut esse debuit, q̄ adilitas, nolī, cū habeas id quod malueris, desiderare id, quod minoris putaris. Egdē primū vt honore dign; essem maxime semp laboraui. secūdo vt existimarer. tertium mihi fuit illud, quod plerisq; primū est, ipse honos: quod iis deniq; debet esse iucūdu, quorū dignitati populus Ro. testimoniū, nō bñficiū ambitioni dedit. Quaris etiā Laterēsis quod imaginibus tuis, quod ornatissimo, atq; optimo viro patri tuo, respōdeas mortuo: nolī ita meditari, atq; illud caue poti; ne tua ista q̄rela, dolorq; nimius, ab illis sapiētissimis viris rephēdat. vidit em̄ pater tuus Appiū Claudiū nobilissimū hoīem viuo patre suo potētissimo & clarissimo ciue C. Cludio, edilē nō esse factū, & eūdē sine repulsa factū esse cōsulē: vidit hoīem sibi maxime cōiūctū, egregiū virū L. Volcatii: vidit M. Pisonē in ista edilitate offensiuūcula accepta, summos a populo Ro. esse honores adeptū. Auus vero tuus, & P. Naficę tibi edilitiā prędicaret repulsam, quo ciue neminē ego statuo in hac Rep. fortiorē: & C. Marii, quod duab; adilitatis acceptis repulsis, sepius cōsul est factus: & L. Casaris, Cn. Octauii, M. Tulli, quos oēs scim; edilitate p̄teritos, cōsules eē factos. Sed quod ego edilitias repulsas colligo: quę sepe eius modi habite sunt, vt his quę pręteriti essent, benigne a populo factū viderēt. Tribun; militum L. Philippus summa nobilitate & eloquētia, questor Q. Cęlius clarissim; ac fortissimus adolescēs, Tribun; pl. Rutili; Rufus, C. Fimbria, C. Cassius, Cn. Orestes facti nō sunt, quos tamē oēs cōsules factos scim; esse. Quę tibi vltro pater & maiores tui nō cōsolādi tui gratia dicerēt, neq; vero quo te liberēt aliqua culpa, quā tu vereris, ne a te suscepta videat, sed vt te ad cursum istū tenēdū, quē a prima etate suscepisti, cohortēt. Nihil est enī, mihi crede Laterēsis, de te detractū. dico, si mehercules vere, quod accidit, interpretari velis: est aliquid etiā de virtute significatū tua. Nolī enī existimare nō magnū quēdā motū fuisse illius petitionis tuę, de qua ne aliqd iurares, destitisti. denūciasti homo adolescēs quod de summa reip. sentiret. fortius tu quidē q̄ nonnulli defuncti honoribus, sed apertius q̄ vel ambitionis vel etatis tuę ratio postulabat. quāobrē in dissentiente populo nolī putare nullos fuisse, quorū aīos tuus ille fortis anim; offenderet: quod te incautū fortasse, nūc tuo loco dimouere potuerūt: puidētē ante, & p̄cauentē nunq; certe mouebūt. An te illa argumēta duxerūt? Dubitatis iquit quin coitio facta sit, cū trib; plerasq; cū Plotio tulerit Plācius: an vna fieri potuerūt, si vna trib; nō tulerit: at nōnullas p̄ctis pene totidē: quippe cū iā facti p̄pe superiorib; comitiis declaratiq; venissent. q̄q; ne id quidem suspensionē coitionis habuerit, neq; enī vnq; maiores nostri fortitionē cōstituisent adilitiā, nisi viderēt accidere posse, vt cōpetitores pares suffragiis essent. & aīis priorib; comitiis Aniesem a Plotio, Terētinā a Plācio tibi esse cōcessam. nunc ab vtroq; eas auulsas, ne in angustū venirēt. q̄ cōuenit, nondū cognita populi volūtate hos, quos iam tū coniunctos fuisse dicis, iacturā suarū tribuū, quo vos adiuuaremini, fecisse: eosdē, cū iam essent expti quid valerēt, restrictos & tenaces fuisse! Etenī verebantur credo angustias, quasi res i cōtentionē aut i discrimē aliqd posset venire. Sed tū tu an Plotiū virū ornatissimū i idē crimē vocādū iudicas, eū te arripuisse a quo nō sis rogat;? Nā quod quæstus es, plures te testes habere de Volitinia, q̄ quot i ea tribu p̄cta tuleris, iudicas aut eos testes te adducere, quod quod num

Aedilitiæ
repulsa.
Offensiu
cula.

Benigne
his factum
a pop.

Dio
mos acciperint, re p
de nimis quos i Car
neq; enī qui illi nūm
sules, q̄ tū in crimē
rim e; quē tu hab
iudiciū iudiciū cōp
ad spem huius oppo
ri cupidi tui, multi
mū retinēs cōstis
testimoniū de ambiru
sit, aut ab eo facili
gnatē meo more p̄
postulet, sed quā neq;
ti sunt illi ipsi, quos
re, mer. modesta rem
ius, quē deinde, nū
tunas innocētū subici
cōmunes obrectat
mihī facili; emittit,
negligatis, aut distim
vt nō erit auctor, q̄
ita leuē habebit auct
reo innocētū nocet,
de iuuenitēti expō
plebe q̄lib; curule fact
se quod nobis narrat
res a studio antiq; rati
sūbris oratio dign
nos & ingenio, & h
fuerit: in quibus ipsi ac
Questi, vtrū mihi p
tura esse filio meo, q̄
aditus nunq; faciliore
honores, q̄ iter demō
est gnat, quē ille a lo
notis ceteraq;. Nōne
nō vt illos regios pue
raret: Quaris quod potu
nō potuisset, sed hoc
infimis sunt pares, q̄
parēquis Artillio Ca
de sumus honorum
maxime excelat, q̄ v
tū iā octingenti fere cō
dignā, sed nemo vnq;
uitatē dominatu reg
minus quator est fac
coorti, sunt innumera
simle i Plācio, q̄si ver
rit, & nō quā cōmissi
& miles i Creta hoc
ri detraxerit t̄pis, qu
cundū est, ne filii quē
te respondisse dicant.

mos acceperint, te p̄terierint: aut te ne gratuita q̄dē eorū suffragia tulisse. Illud vero crimē de n̄imis quos ī Circo Flamīnio dephensos esse dixisti, caluit re recētī, nūc īn causa refrixit, neq; enī quī illī n̄imi fuerint, nec q̄ trib⁹, nec quī diuisor, ostēderis, atq; is q̄dē adduct⁹ ad cōsules, q̄ tū īn crimē vocabat, se inique a tuis iactatū grauiter quebat, q̄ si erat diuisor p̄feratim ei⁹ quē tu habebas reū, cur abs te reus nō est fact⁹? cur nō eius dānatione aliqd ad hoc iudiciū p̄iudiciū cōparasti? Sed neq; tu habes hęc, neq; eis cōfidis: alia te ratio, alia cogitatio, ad spem huius opprimēdi excitauit: magnæ sunt īn te opes, late patet gr̄a, multi amici, multi cupidī tui, multi fautores laudis tuę: multi huic inuidēt, multis etiā pater optim⁹ vir n̄imū retinēs eq̄stris iuris & libertatis videt: multi etiā cōes inimici reorū oīm, quī ita semper testimoniū de ambitu dicūt, quasi aut moueāt aīos suis testimoniis, aut gratū pp̄lo Romano sit, aut ab eo facilius ob eā causam, dignitatē quā volūt cōsequatur. Quibuscū me Iud. pugnātē meo more pristino nō videbitis: non q̄ mihi fas sit quicq̄ effugere, quod salus Plancii postulet, sed q̄a neq; necesse est, me id p̄sequi voce, q̄d vos mēte videatis: & q̄ ita de me meriti sunt illī ip̄si, quos ego testes video paratos, vt eorū rephēsiōnē vos vr̄a prudētia assumere, meæ modestiæ remittere debeat. Illud vnū vos magnope oro atq; obsecro Iudices cū huius, quē defendo, tū cōis piculi causa, ne fictis auditiōib⁹, ne disseiāto, dispsocq; sermoni, fortunas īnocētīū subiiciēdas putetis, multi amici accusatoris, nōnulli etiā nostri iniqui, multi cōmunes obtrectatores, atq; oīm inuidi m̄ta finxerūt, nihil est aut tā volucre, q̄ maledictū: nihil facili⁹ emittit, nihil citi⁹ excipit, lati⁹ dissipat. Neq; ego, si fontē maledicti reperietis, vt negligatis, aut dissimuletis, vnq̄ postulabo, sed si qd sine capite manabit, aut qd erit ei⁹modi vt nō extet auctor, q̄ audierit: aut ille negligēs vobis eē videbit, vt vn̄ audierit, oblit⁹ sit: aut ita leuē habebit auctorē, vt memoria dignū nō putarit: hui⁹ illa vox vulgaris auditu ne qd reo innocētī noceat, oram⁹. Sed venio iā ad L. Cassiū familiarē meū, cui⁹ ex oratiōe ne illū qdē Iuuetiū tecū exostulauī, quē ille oīm & virtute & hūanitate ornat⁹ adolescēs primū de plebe edilē curulē factū eē dixit. In quo Cassi si ista tibi respōdeā, nescisse id pplm̄ Ro. neq; fuisse q̄ id nobis narraret, p̄sertī mortuo Lōgino, nō vt opinor admirarere, cū ego ip̄e nō abhorres a studio antiq̄tatis, me hīc id ex te primū audisse cōfitear. Et qm̄ tua fuit perelegās, ac p̄subtilis oratio digna eq̄tis Ro. vel studio, vel pudore: qm̄q; sic ab his es audit⁹, vt magn⁹ honos & ingenio, & humanitati tuę tribueret: respōdebo ad ea q̄ dixisti, quę plerāq; de ip̄so sine fuerūt: īn qbus ip̄si aculei, si quos habuisti īn me reprehēdēdo, tñ mihi nō īngrati acciderūt. Queristi, vrrū mihi putarē equitis Ro. filio faciliōrē fuisse ad adipiscēdos honores viā, an futurā esse filio meo, q̄ esset familia cōsulari? Ego vero, q̄q̄ illi oīa malo, q̄ mihi, tñ illi honorū aditus nunq̄ faciliōres optauī, q̄ mihi fuerūt, quīn etiā, ne forte ille sibi me potius p̄perisse iā honores, q̄ iter demōstrasse adipiscēdorū putet, hęc illi soleo p̄cipere, q̄q̄ ad p̄cepta etas nō est gnati, quę ille a Ioue ortus suis p̄cepit filiis. Vigilādū est semp, multę insidię sunt bonis, nostis ceteraq;. Nōne id, q̄ multi videāt, quę scripsit gratis ille & ingeniosus poeta, scripsit, nō vt illos regios pueros, q̄ iā nūq̄ erāt, sed vt nos & nostros liberos ad laborē & laudē excitaret? Queris qd potuerit ampli⁹ asseq Plācius, si Cn. Scipiōis fuisset filius: magis ædilīs fieri nō potuisset, sed hoc p̄stare, q̄ ei minus inuideret. etenī honorū gradus summīs hoīb⁹ & infimīs sunt pares, glorię dispares, q̄ nostrū se dicit M. Curio: q̄s C. Fabritio: quis P. Duellio parē: quis Artillio Calatino: quis Cn. & P. Scipionib⁹: quis Aphricano: Marcello: Maximo: eos dē sumus honorum gradus, quos illi, assecuti. est enim īn virtute multis ascēsus: vt ī gloria maxime excellat, q̄ virtute plurimū p̄stet. honorū populī finis est consulatus, quē magistratū iā octingēti fere cōsecuti sunt. horū, si diligēter queras, vix decimā partem reperias gloria dignā. sed nemo vnq̄ sic egit vt tu, cur iste sit cōsul: qd potuit amplius, si L. Brutus esset, q̄ ciuitatē dominatu regio liberauit: honore nihil amplius, laude multū, sic igit Plācius, nihilo minus quaestor, est factus, & tribun⁹ pl. & ædilīs, q̄ si esset summo loco natus. Sed hęc pari loco orti, sunt innumerabiles alii cōsecuti, p̄fers triūphos T. Gracchi, & C. Marii, & quæris qd simile ī Plācio, q̄ si vero isti, quos cōmemoras, p̄pterea magis laude fuerint digni, q̄ triūpharūt, & nō q̄a cōmissi sūt iis magistrat⁹, ī qb⁹ re bñ gesta triūpharet. Rogas q̄ castra viderit, q̄ & miles ī Creta hoc īperatore, & tribun⁹ ī Macedonia militū fuerit, & q̄stor tātū ex re militari detraxerit tp̄is, quātū ī me custodiēdū trāsserre maluērit. queris nū disert⁹: immo id qd secundū est, ne sibi qdē videretur. nū iuris consultus: quasi quisq̄ sit qui sibi hunc falsum de iure respondisse dicat: Omnes enim isti iusmodi artes īn iis reprehenduntur, qui cū professi fue-

Caluit crimē re recētī, īn causa refrixit.

Retinens iuris.

Auditiōes

Nihil tam volucre q̄ maledictū.

Gnatus, Vigilādū semp. ✕ Multę insidię bonis. Honorum gradus pares, glorię dispares.

Oratio

runt, satisfacere non possunt: non in his, qui abfuisse ab istis studiis contententur, virtus, probitas, integritas, in candidato, non lingue volubilitas, non ars, non scientia requiri solet. Nos in macipiis paradisi quis frugi hominem, si pro fabro, aut pro textore emimus, ferre moleste solemus, si eas artes quas in emendo secuti sumus, forte nesciuerit, sin aut emimus, quem villicum imponerem, quem pecori praeficeremus, nihil in eo nisi frugalitatem, laborem, vigilantiam esse curam. Sic Populus Romanus deligit magistratum, quasi Reipublicae villicos: in quibus si qua praeterea est ars, facile patitur: sin minus, virtute eorum & innocentia contentus est, quotus enim quisque disertus: quotus quisque iuris peritus est: ut eos numeres, qui voluit esse, qui si praeterea honore dignus nemo, quodnam tot optimis & ornatissimis civibus est futurus: Iubes Placium de virtutibus Laterensis dicere, nihil potest, nisi eum nimis in se iracundum putabis fuisse, Idem effers Laterensem laudibus, facile patior, id te agere multis verbis, quod ad iudicium non pertineat: & id te accusantem tardius dicere, quod ego defensor sine periculo possim confiteri. Atque non modo confiteor summa in Laterense ornamenta esse, sed te etiam reprehendo, quod ea non enumeres, alia quaedam inania & leuia conquiras. Praeneste fecisse ludos, quod alii quaestores non fecerunt: Cyrenis liberales in publicanos, iustum in socios fuisse, quis negat: sed ita multa Romae gerunt, ut vix ea, quae sunt in provinciis, audiant. Non vereor ne mihi aliquid Iudices videar arrogasse, si de quaestura mea dixerem, quis enim illa floruerit, tamen eum me postea fuisse in maximis rebus arbitror, ut non ita mihi multum sit ex quaesturae laude repetendum, sed tamen non vereor, ne quis audeat dicere, vilius in Sicilia quaesturam aut gratiore, aut clarioris fuisse, vere mehercules hoc dicam, sic tamen existimabam: nihil homines unquam aliud Romae, nisi de quaestura mea, loqui, frumentum in summa caritate maximum numerum miseram negotiatoribus comis, mercatoribus iustus, municipibus liberalis, sociis abstinentes, omnibus era visus in omni officio diligentissimus, excogitatum quodam erant a Siculis honores inauditi, itaque hac spe decedebam, ut mihi populum Romanum ultro omnia delaturum putarem, at ego, cum casu diebus his itineris faciendi causa decederem e provincia Puteolos forte venissem, cum plurimi & laudissimi solent esse in his locis, concidit pene Iudices, cum ex me quodam quaesisset, quo die Roma exissem, & nunquam quod in ea esset noui, cui cum respondissem, me e provincia decedere, etiam mehercules inquit ut opinor ex Africa, huic ego iam stomachas fastidiose, imo ex Sicilia inquam, tamen quodam, quasi quod omnia sciret: quod tu nescis inquit huc Syracusis quaestor fuisse: quod multa destitisti stomachari, & me unquam ex his feci, quod ad aquas venissem, sed ea res Iudices haud scio an plus mihi profuerit, quam si mihi tamen essent omnes congratulati, nam postea quae sensi populum Romanum, aures hebetiores, oculos acres, atque acutos habere, destitisti quid de me audituri essent homines, cogitare feci ut postea quotidie me praesente viderem, habitavi in oculis, pressi eorum neminem a congressu meo, neque ianitor meus, neque somnus absterruit, & quod ego dicam de occupatis meis temporibus: cui fuerit negotium quodam nunquam otiosum: nam quas tu commemoras Cassi, legere te solere orationes, cum otiosus sis, has ego scripsi rudis, & ferus, ne omnino unquam essem otiosus. Etenim M. Catonis illud, quod Oratio non minus in principio scripsit Originum suarum, semper magnificum & preclarum putavi: clarorum virorum atque magnorum non minus otium, quam negotium, ratione extare oportere, ita si quam habeo laudem, quae quantalibet sit nescio, parta Romae est, quaesita in foro, mea quoque privata consilia publici quoque casus coprobauerunt, ut etiam summa Respublicae, mihi domi fuerit gerenda, & urbs in urbe seruanda. Eadem igitur Cassi vita munita Laterensi est, idem virtutis cursus ad gloriam, hoc facilius fortasse, quam ego huc a me ortus, & per me nixus ascendi: istius egregia virtus adiuuabit commedatione maiorum, Sed ut redeam ad Placium, nunquam ex urbe abfuit, nisi forte, lege, necessitate: non valuit rebus istis, quibus fortasse nonnulli: at valuit assiduitate: at valuit seruandis amicis: valuit liberalitate: fuit in oculis, petiuit, est usus ratione, qua minima inuidia noui homines plurimi eosdem honores consecuti sunt. Nam quod ais Cassi, non plus me Plancio debere, quam bonis omnibus, quod iis aequae mea salus chara fuerit: ego me debere bonis omnibus fateor: sed etiam illi, quibus ego debeo, boni viri & ciues, ad istius comitiis aliquid se meo nomine debere Plancio dicebant. Verum fac me, multis debere, & in iis Plancio, vtrum igitur me conturbare oportet: an ceteris cum cuiusque dies venerit: hoc nomen, quod vrget, nunc cum periturum dissoluere: quod dissimilis est pecuniae debentio, & gratiae, nam quae pecuniam dissoluit, statim non habet id quod reddidit, quae autem debet, is retinet alienum, gratia autem & qui refert, habet: & qui habet, in eo ipso quod habet, refert, neque ego nunc Plancio destinam debere, si hoc soluero: nec minus ei reddere voluntate ipsa, si hoc molestiae non accidisset. Queris a me Cassi, quod pro fratre meo, qui mihi est charissimus, quod pro meis liberis, quibus nihil potest mihi esse iucundius, amplius quam pro Plancio facio, facere possim: nec vides istorum ipsorum charitate ad huius salutem defendendam maxime stimulari me, atque excitari. Nam neque illis huius salute, a quo mea sciunt esse defensam, quicquam est optatius: &

Po. Ro. au-
res hebe-
tes, oculos
acres atque
acutos ha-
bere.

Oratio non
minus quam
negotium ratio
extare de-
bet.

Cōturbare
Debitio pe-
cuniae &
gratiae dissi-
milis.

Dio
ego ipse nunquam illos aspi-
ti in me recorder. Opus
tungs, cuius lege Q. M.
quod nec Opimus suo non
deo, quod ipse videri Q. M.
Supplicat: cui quidem
familie suae nobilitatem
ego in Plancio facio, aut
le factum: Nam Opimus
republice, dedecus huius
cum illi iudices, si in honore
infigere securum, cum illi
republice liberat: At cum
si vero me tuo arbitratu
te non ingulari: tamen
gasti inimicos meos, me
quod de isto paulo po-
inimicorum fuisse: quod
tam immane, ac et crudeliter
diti toto illo anno ferre
eos idcirco vix me pro-
dem, quod vix his, si te v-
homo, & si cuius praesentis
sua non esse appetit: R. R.
prouocatus, sed praesentis
me que de Plancio dicitur
quod videret maxime
hi ad defendendum Plancium
paris amicitiae: quae si
tate hominem defendere
ret, ego me omnia debere
ciuicam, & se ab aliquo
eripi, (nam id accidere mihi
midat: quod permagnam est
nota dissimulans, ne ob-
ferri quidem gratia posse
cum vel periculum vita
discellu non lacrymis
& vixit me adferre tui
atque concedere, ut omne
tibi etiam gratum esse de-
illa restis est oratio,
sem gratias, quod omnes
semper eos solum nominat
tas egredietur: quod or-
mo astutus ei me dedi-
testimonio sempiternum
ne aut proferre videat
rudini iudiciorum esse
proficisci: absoluit iam
ne meritum, quae te teste
Ciprio contenderim
tus est tibi ille, eodemo
borarit, & ipsum id

Pro Cn. Plancio. Fo. CLXXI.

ego ipse nunquam illos aspicio, quin per hunc me his conseruatum esse meminerim, huiusque meriti in me recorder. Opimium damnatum esse commemoras. seruatorum ipsum reipublice. Calidium adiungis, cuius lege Q. Metellus in ciuitate sit restitutus. reprehendis meas pro Plancio preces, quod nec Opimius suo nomine liberatus sit, nec Q. Metelli Calidius. De Calidio tibi tantum respondeo, quod ipse vidi: Q. Metellum Pium consulem pretorium comitiis petente Q. Calidio populo Romano supplicasse: cum quidem non dubitaret & consul, & homo nobilissimus patronum illum esse suum, & familiae suae nobilissimae dicere. Quo loco quero ex te, num id in iudicio Calidii putes, quod ego in Plancii facio, aut Metellum Pium, si Romae esse potuisset, aut patrem eius, si vixisset, non fuisse facturum: Nam Opimii quidem calamitas vtrina ex hominum memoria posset euelli. vulnus illud reipublice, dedecus huius imperii, turpitudine populi Romani, non iudicium putandum est. Quam enim illi iudices, si iudices, & non parricidae patriae nominandi sunt, grauiorem potuerunt reipublice infligere securim, cum illum e ciuitate eiecerunt, qui pretor finitimo, consul domestico bello reipublice liberat. At enim nimis ego magni beneficii Plancio, & ut ais, id verbis exaggero, quia si vero me tuo arbitrato, & non meo gratum esse oporteat. Quod istius tantum meritum inquit: an quia te non iugulauit: immo vero quia iugulari passus non est. Quo quidem tu loco Cassi etiam purgasti inimicos meos, meaque vitae nullas ab illis infidias fuisse dixisti. posuit hoc idem Laterensis. quomodo de isto paulo post plura dicam. de te tantum rego: vtrum putes odium in me mediocre inimicorum fuisse: quod fuit vllorum tantum requiro: Vtrum putes odium vni barbarorum tam immane, ac tam crudele in hostem: An fuisse in iis aliquem aut famam metum, aut poenae: quorum videri disti toto illo anno ferrum in foro, flammam in delubris, vim in tota vrbe versari: nisi existimas, eos idcirco vitae meae percussisse, quod de reditu meo non timerent, & quenquam putas fuisse tam excorsum, quam viuus his, stante vrbe & curia, rediturum me si viuerem, non putaret: Quomodo non debes is homo, & is ciuis praedicare vitam meam, quae fidelitate amicorum conseruata sit, inimicorum molestia non esse appetitam. Respondebo tibi nunc Laterensis minus fortasse vehementer, quam abs te sum prouocatus, sed perfecto nec considerate minus, nec minus amice. nam primum illud fuit asperum: me quae de Plancio dicerem, metiri, & temporis causa fingere. scilicet homo sapiens excogitauit, quomodo viderer maximis beneficii vinculis obstrictus, cum liber essem & solutus. quid enim mihi ad defendendum Plancium parum multa, parum iuste necessitudines erant familiaritatis, vicinitatis, patris amicitiae: quae si non essent, vereor credo ne turpiter facerem, si hoc splendore, & hac dignitate hominem defenderem. fingenda fuit mihi iud. causa peracuta, ut ei quae mihi debere oportere, ego me omnia debere dicerem. At id etiam gregarii milites faciunt inuiti, ut coronam dent ciuicam, & se ab aliquo seruos esse fateant. non quo turpe sit praestitum in acie hostium manibus eripi, (nam id accidere nisi forti viro, & pugnantem comminus non potest) sed onus beneficii reformidant: quod perniagnum est alieno debere idem, quod parenti. Ego, cum ceteri vera beneficia etiam minima dissimulent, ne obligati esse videant, eo me beneficio obstrictum esse ementiar, cui ne referri quidem gratia posse videatur. An hoc tu Laterensis ignoras: quod cum mihi esses amicissimus: cum vel periculum vitae tuae mecum sociare voluisses: cum me in illo tristi, & acerbo luctu, atque discessu non lachrymis solum tuis, sed animo, corpore, copiis persecutus esses: cum meos liberos, & uxorem me absentem tuis opibus auxilioque defendisses: sic mecum semper egisti: te mihi remittere, atque concedere, ut omne studium meum in Cn. Plancii honorem consumerem, quod eius in me meritum tibi etiam gratum esse dicebas. Nihil autem me noui, nihil temporis causa dicere, nonne etiam illa testis est oratio, quae est a me prima habita in senatu: in qua cum perpauca nominatim egissem gratias, quod omnes enumerari nullo modo possent, scelus autem esset quenquam praeteriri: statui semper eos solum nominare, qui causae nostrae duces, & quasi signiferi fuissent: in his Plancio gratias egissem recitaturque oratio, quae propter eius magnitudinem dicta de scripto est. in qua ego homo astutus ei me dedam, cui nihil magnopere deberem, & huius tanti officii seruitutem astringam testimonio sempiterno. Nolo cetera quae a me mandata sunt literis, recitare. praetermitto illa, ne aut proferre videar ad tempus, aut eo genere vti literarum, quod meis studiis aptius, quam consuetudini iudiciorum esse videatur. Atque etiam clamitas Laterensis: quousque ista dicis: nihil in Ciprio profecisti: absolute iam sunt preces tuae. De Ciprio mihi videlicet obieci, quae ego de me bene meritum, quia te teste cognoueram, te eodem auctore defendi, & ei dices, quousque: quae negas quod pro Ciprio contenderim impetrare potuisse: nam istius verbi quousque, haec poterat esse inuidia, datus est tibi ille, condonatus ille, non facis finem, ferre non possumus. ei quidem qui pro vno laborarit, & ipsum id non obtinuerit, dici quousque, irridentis magis est, quam reprehendentis, nisi

Securim infligere reipublice.

Excors.

Corona Ciuica.

De scripto dicta.

Quousque.

Oratio

forte ego vnus ita me gessi in iudiciis: ita & cum his, & inter hos vixi: is in causis patronus, is in republica ciuis & sum, & semp fui: solus vt a te constituar, q nihil a iudicibus debea vn q imperrare. & mihi lachrymulam Cipriani iudicii obiectas. Sic em dixisti: vidi ego tua lachrymulam. Vide q me verbi tui poeniteat. no modo lachrymulam, sed multas lachrymas, & fletu cu singultu videre potuisti. an ego, q meor lachrymis me absente comotus, similtates quas me cum habebat deposuisset, meq salutis no modo no oppugnator (vt inimici mei putarant) sed etiam defensor fuisset, huius in periculo no dolore meo significare! Tu aut Laterensis, qui tu lachrymas meas gratas esse dicebas, nuc easde vis inuidiosas videri. Negas tribunatu Plancii quicq attulisse adiumenti dignitati mea. atq hoc loco (qd verissime facere potes) L. Raciliu fortissimi, & constantissimi viri diuina in me merita comemoras: cui qd ego, sicut in Plancio, nunq dissimulaui me plurimu debere, semperq pra me fera, nullas em sibi ille neq cotentiones, neq inimicitias, neq vite dimicationes, nec p republica, nec p me defugiendas putauit. atq vtina q ego sum in illu gratus, ta licuisset p hoim vim & iniuria populi Ro. ei gratia referri. Sed si non eade contendit in tribunatu Plancius, existimare debes, non huic voluntate defuisse: sed me, cu iam Plancio deberem, M. Raciliu beneficiis fuisse contentu. An vero putas iudices idcirco minus mea causa facturos, q me esse gratu crimineris! an, cu populus Ro. illo senatusconsulto, qd in monimeto Marii factu est, quo mea salus omnibus est gentibus comendata, vni Cn. Plancio gratias egerit: vnus em fuit de magistratibus defensor salutis meae: cui senatus p me gratias agendas putauit, ei ego a me referenda gratia no pute! Atq, eu cu vides, quo me tandem animo in te putas esse Laterensis: vllu esse tantu periculū: tantu labore: tantu contentione: qua ego no modo pro salute tua, sed etia p dignitate defugerem! Quo quide etiam magis sum non dicam miser (natura qd abhorret a virtute verbi) sed certe exercitus, no qa multis debeo (leue em onus beneficii gratia) sed qa saepe occurrit, ppter aliquoru de me merito ru inter ipsos cotentiones, vt eode tempore in oes verear, ne vix possim gratus videri. Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, non solu qd cuiq debea, sed etia qd cuiusq intersit, & qd a me cuiusq tepus poscat. Agit studiū tuū, vel etia, si vis, existimatio, laus, edilitas. At Cn. Plancii salus, patria, fortuna, salutū tu me esse cupisti. hic fecit etia vt esse possem. distineor tamen & diuellor dolore, & in causa dispari offendi te a me doleo. sed mediussidius multo citi meam salutem p te obiecero, q Cn. Plancii salutē tradidero cotentioni tuae. Etem Iudices cu omnibus virtutibus me affectu esse cupia, tamen nihil est qd malim, q me & gratu esse, & videri. haec est em vna virtus non solu maxima: sed etia mater virtutu oim reliquaru. Quid est pietas: nisi voluntas grata in paretes! Qui sunt boni ciues: q belli, q domi de patria bene merentes: nisi q patrie beneficia meminerunt! Qui sancti: q religionum colentes: nisi q meritam diis immortalibus gratia iustis honoribus, & memori me te psoluunt! Quae potest esse iucunditas vitae, sublati amicitia: Quae porro amicitia potest esse inter ingratos! Quis est nostrum liberaliter educatus: cui no educatores, cui no magistri sui, atq doctores, cui no locus ille mutus, vbi ipse altus aut doctus est, cum grata recordatione in mente verset! Cuius opes tanta esse possunt: aut vnq fuerunt: quae sine multorum amicoru officii stare possint! quae certe subla ta memoria & gratia, nulla extare possunt. Equidem nil tam proprium hominis existimo, q no modo beneficio, sed etiam benevolentie significatione alligari. Nihil porro tam inhumanum, tam immane, tam ferum, q committere, vt beneficio non dicam indignus, sed victus esse videare. Quae cum ita sint, iam succumbam Laterensis isti tuae orationi: in eo ipso, in quo nihil potest esse nimium, quoniam ita tu vis, nimium me gratum esse concedam: petamq a vobis Iudices, vt eum beneficio complectamini, que, q reprehenderit, in eo reprehedit, q gratu preter modū dicat esse. Neq, n. ad negligenda mea gratia debet valere, qd dixit idē, vos nec nocentes, nec litigiosos esse, quo min⁹ me apud vos valere oporteret, quasi vero in amicitia mea no hac pfidia (siqua forte sunt in me) parata semp amicis esse maluerim, q necessaria. Etem ego de me tantu audeo dicere, amicitia mea voluptati pluribus q pfidio fuisse: meq vehementer vita mea poeniteret, si in mea familiaritate locus esset nemini nisi litigioso, aut nocenti. Sed hoc nescio quo modo frequenter in me congeffisti, saneq in eo creber fuisti, te idcirco in locos causam conicere noluisse, ne ego mea consuetudine aliqd de tuis misericordiae causa dicerem, qd in aliis adilibus ante fecissem. No nihil egisti hoc loco, na mihi eripuisti ornamentu orationis meae, deridebor si mentionē tuis fecero, cum tu id predixeris, sine tuis autē qd potero dicere! Hic etia addidisti me idcirco mea lege ex illo ambitu traxisse, vt miserabi-

Lachrymula.

S. C. in monimeto Marii de Cice. factu.

Miser. Exercitus. Beneficii gra onus leue.

Ponderibus meis examinabo.

Gratitudo Pietas. Meminerunt beneficia Coleres religionum. Amicitia.

Homini proprium.

Nihil nimium esse potest in gratia referenda.

Locis. Tensis.

Pro
lores epilogos possem
fori disputare: Rhodi
rum, his in Bithynia
pures, q Rhodi si spect
di non minore. Na q
& ceteri, qui defugio
derandis omnes hie r
negare possum. Admo
seme id potuisse. Vtr
trig etia ipse in te dicit
ad auque nullum, obdu
raisse. Sed sunt hae leu
stera, nuc quasi repel
a auxilio defuisse. Ego v
li auxilio peperci. Qu
scit: tributus me terri
liquis eoru, quos ego h
reerimi, atq turpillim
te exercitu perdidit, alio
debetant q exercitibus
lis illa vox nefarius sup
bissime plonabat: egerit
cum senatus, & qdem v
lio suscepti est. Sed reco
senatus parere non fuit
merit aderat mecu cau
sal, proscriptiois deno
statis merus inferrebu
se confiteor, sed erat
tim tam bona in causa,
fuit, armis isqua fuit d
& bonori, republica e
si finem eu vincendi vi
tis consul. q L. Opimiu
armatus: aut si minus fi
plerit, ca Ti. Graccho
cu consulib⁹ nihil amp
tus nullo virores esse
care, fitebor id qd vis,
in me bonori fuerunt. J
dis, qd Q. Metello laud
multis audire, q tum v
contentione, & armis
ret: cu pferantia sena
tarium vniu accepit, i
ut, q & illos ipsos imp
prouidit, ego tantis per
na dimicatio pararet
Mortem me timuisse d
putarem: medum emor
cer me desipere dicatis,
tui. Ego vero si tum i
filiu salutis suae perdid
set: tamen auxilia posse

liores epilogos possem dicere, non vobis videor cum aliquo declamatore, non causa laboris, & Epilogi.
 fori disputare! Rhodi enim inquit non fui, me vult fuisse, Sed fui inquit, putabam in Vaceis dictu
 rum, bis in Bithynia, si locus habet reprehensionis ansam aliquam, nescio cur seueriore Nicea Ansa repre
 putes, quam Rhodum, si spectanda causa est, & tu in Bithynia summa cum dignitate fuisti, & ego Rho
 henfionis.
 di non minore. Nam quod in eo me reprehendisti, quod nimium multos defenderim, utinam & tu, quod potes,
 & ceteri, qui defugiunt, vellent me labore hoc leuare, sed sit vestra diligentia, quod in causis po
 derandis omnes fere repudiatis, ut ad nos plerumque confluant, quod miseris & laborantibus nihil
 negare possumus. Admonuisti etiam, quod in Creta fuisses, dictum aliquid in petitione tua dici potuif
 se, me id perdidisse. Vter igitur nostrum est cupidior dicti? ego ne quod dici potuit, non dixerim: an
 tu: quod etiam ipse in te dixeris: te aiebas de tuis rebus gestis nullas literas misisse, quod mihi mee, quas
 ad aliquem misissem, obfuisent, quas ego mihi obfuisse non intelligo, reipublice video prodesse po
 tuisse. Sed sunt haec leuiora, illa vero grauiora, atque magna, quod meum discessum, quem sepe de
 feras, nunc quasi reprehendere, & subaccusare voluisti. Dixisti enim non auxilium mihi, sed me
 auxilio defuisse. Ego vero fateor mehercule quod viderim mihi auxilium non deesse, idcirco me il
 li auxilio perpercisse. Quis enim status, quod discrimen, quae fuerit in republice, tempestas illa, quis ne
 scit: tribunicius me terror, an consularis furor mouit: decertare mihi ferro magnum fuit cum re
 liquis eorum, quos ego flores, atque integros sine ferro videram: consules post hominum memoria
 se.
 tererrimi, atque turpissimi, sicut & illa principia, & hi recentes rerum exitus declarant: quorum al
 ter exercitum perdidit, alter vendidit: emptis prouinciis a senatu, a republica, a bonis omnibus
 defecerant: quod exercitibus, quod armis, quod opibus plurimum poterant: cum quod sentirent, nesciret: furia
 lis illa vox nefarius stupris, religiosis altaribus effoeminata, secum & illos, & consules facere acer
 bissime personabat: egentes in locupletes, perditum in bonos, serui in dominos, armabant: aderat me
 cum senatus, & quidem veste mutata, quod pro me vno post hominum memoriam publico confi
 lio susceptum est. Sed recordare quod tum fuerint consulum nomine hostes, quod soli in hac urbe senatum
 senatui parere non fuerint, edicto quoque suo non luctum Patribus conscriptis, sed luctus indicia ade
 meriat, aderat mecum cunctus equester ordo, quem quidem in concionibus saltator ille Catiline con
 sul, proscriptionis denunciatione terrebat, at tota Italia conuenerat, cui quod belli intestini, & va
 stitatis metus inferebat. Hisce ego auxiliis studentibus, atque incitatis uti me Laterensis potuif
 se confiteor, sed erat non iure, non legibus, non disceptando decertandum. nam profecto, praeter
 Decertandum
 disceptando
 tim tam bona in causa, nunquam quo ceteri abundarunt, id mihi ipsum auxilium defuisset, armis
 fuit, armis inquam fuit dimicandum, quibus a seruis, atque a seruorum ducibus cadere fieri senatus,
 & bonorum, reipublicae exitiosum fuisset. vinci autem improbos a bonis, fateor fuisse praclarum,
 si finem eius vincendi viderem, quem profecto non videbam. Vbi enim praesto fuisset mihi aut tam for
 tis consul, quam L. Opimius: quam C. Marius: quam L. Flaccus: quibus ducibus improbos ciues respub. vicit
 armatis, aut si minus fortes, attamen tam iusti, quam P. Mutius: quod arma, quae priuatus P. Scipio sum
 pserat, ea T. Graccho interempto iure optimo sumpta esse defendit: Effet igitur pugnandum
 cum consulibus, nihil amplius dico, nisi illud: victoriae nostrae graues aduersarios paratos, interi
 tus nullos ultores esse videbam. Hisce ego auxiliis salutis meae, si idcirco defui, quia nolui dimi
 care, fatebor id quod vis, non mihi auxilium, sed me auxilio defuisse. Sin autem quo maiora studia
 in me bonorum fuerunt, hoc his magis consulendum, & parcendum putauit, tu id in me reprehe
 dis, quod Q. Metello laudi datum est, hodieque est, & semper erit maxime gloriae, quem, ut potes ex
 multis audire, quod tum affuerunt, inuictissimis viris, constat bonis cessisse, nec fuisse dubium, quod
 contentione, & armis superior posset esse. Ergo ille cum suum, non cum senatus factum defende
 ret: cum perseverantiam sententiae suae, non salutem reipublicae retinuisset: tamen ob illam, quod illud volun
 tarium vulnus accepit, iustissimos omnium Metellorum & clarissimos triumphos gloriae laude supera
 uit, quod & illos ipsos improbissimos ciues interficere noluit, & ne quis bonus interiret in eadem caede
 prouidit, ego tantis periculis propositis: cum si victus essem, interitus reipublicae: si vicissem, infi
 nita dimicatio pararetur: committere, ut idem perditor reipublicae nominarer, quod seruator fuisset!
 Mortem me timuisse dicis, ego vero ne immortalitatem quidem contra rempublicam accipiendam
 putarem: nedum emori cum pernicie reipublicae, vellem, nam quod pro reipublica vitam reddiderunt (li
 Reddere vi
 cet me desipere dicatis) nunquam mehercule eos mortem potius, quam immortalitatem assequutos pu
 tauit. Ego vero si tum illorum impiorum ferro, ac manu concidissem, in perpetuum Respublicae
 ta p rep.
 fidium salutis suae perdidisset. Quin etiam si me vis aliqua morbi, aut natura ipsa consumpsis
 set: tamen auxilia posteritatis essent imminuta, quod peremptum esset mea morte id exemplum,

Oratio

qualis futurus in me retinēdo fuisset Senatus populuscq; Romanus. An si vnq; in me vitæ cū
Cōmossē pīditas fuisset, ego mense Decembri mei cōsularis oīū parrīdarū tela cōmossē: quæ si vi-
p cōmouit gintī quiessem dies, in aliorū vigiliā cōsulū recidissent: Quāobrem si vitæ cupiditas contra
sem. rempub. est turpis, certe multo mortis cupiditas mea turpior fuisset cū pnicie ciuitatis. Nā
Quiessē. q; te in rep. liberū esse gloriat⁹ es, id ego & fateor, & letor, & tibi etiā in hoc gratulor. q; me
Vitæ cupi- aut negasti, in eo neq; te, neq; quenq; diutius patiar errare. Nā si q; idcirco aliquid de liberta-
ditas con- te mea dimīnūrū putat, q; non ab omnibus eisdem, a qbus antea solitus sum dissentire, dissen-
tra repub. tiam: primū si bene de me meritis gratū me præbeo, nō desino incurrere in crimē hoīs nīmīū
turpis. memoris, nīmīumq; grati. Sin aut sine vllō reipub. detrimēto respicio etiā aliquando salutem
tū meā, tum meorū, certe nō modo nō sum reprehendendus, sed, etiā si ruere vellē, boni viri
me vt id ne facerem, rogarent. Res vero ipsa publica si loq; posset, ageret mecū, vt quoniā sibi
feruissē semp, nunq; mihi: fructus aut ex sese non vt oportuisset latus & vberes, sed magna
acerbitate pmixtos tulissē: vt iā mihi seruire, cōsulerē meis: se nō modo satis habere a me,
sed etiā vereri, ne parū mihi, p eo qd tū a me haberet, reddidisset. Quid si horū ego nihil co-
gito: & idē sum in republica, q sui semper: tamen ne libertatem requires meā: quā tu ponis in
eo, si semp cū iis, qbuscū aliquando contendimus, depugnemus, qd est longe secus. Stare em
oēs debemus tanq; in orbe aliquo reipublice, qui quoniā verset, eam deligere partē debemus,
ad quā nos illius vtilitas, salusq; conuerterit. Ego aut Cn. Pōpeiū, non dico auctorē, ducem,
defensorem salutis mee (nā hac priuatim fortasse officiorū memoriā & gratiā querunt) sed
dico hoc, qd ad salutē reipub. pertinet: ego eū non tuear: quē oēs in repub. principē esse cōce-
dunt: ego C. Cēsaris laudibus desim: quas primū populi Romani, nunc etiam senatus, cui me
semp addixi, plurimis atq; amplissimis iudiciis videā esse celebratas: tum Hercule me cōfitea-
ar non iudiciū aliquod habuisse de reipub. vtilitate, sed hoībus amicū, aut inimicū fuisse. An
cū videā nauē secundis vētis cursum tenentē suū, si nō ea eū perat portū quē ego aliquādo p-
bauī, sed aliū nō minus tutū atq; tranquillū, cū tēpstate pugnē periculose potius, q; illi, salu-
te presertim pposita obtemperē, & pareā: Ego vero hac didici, hac vidi, hęc scripta legi, hęc
de sapientissimis & clarissimis viris, & in hac republica, & in aliis ciuitatibus monimēta nos-
bis literē prodiderunt: non semp easdem sententias ab eisdē, sed quascūq; reipub. status, incli-
natio temporū, ratio concordie postularēt, esse defendēdas, qd ego & facio Laterensis, & sem-
per faciam: libertatēq; quā in me reqrīs, quā ego neq; dimisi vnq; neq; dimittā, non in pna-
cia, sed in quadā moderatōne positā putabo. Nūc venio ad illud extremū, qd dixisti, dum
Planciū in me verbis meritū extollerē: me arcē facere ex cloaca, lapidēq; e sepulcro venerari p-
deo, neq; em mihi insidiarum periculū vllū, neq; mortis fuisse, cuius ego tēporis rationē ex-
plicabo breui, neq; inuitus. Nihil em ex meis est tēporibus, qd minus peruagatū, quodq; mi-
nus aut mea celebratione cōmemoratū sit, aut hoībus auditū, atq; notū. Ego em Laterēsis ex
illo incendio legū, senatus, iuris, honorū oīm cedēs, cū mea domus ardore suo deflagrationē
vrbi, atq; Italię toti minaretur, nisi quieuissem: Siciliā petiui animo, quæ & ipsa erat mihi si-
cut domus vna coniuncta, & obtinebat a C. Virgilio, quocū me vno vel maxime tum vetusta
amicitia, tum mei fratris Collegia, tum repub. sociarat. Vide nunc caliginē temporū illorū,
cum ipsa pene insula mihi sese obuīam ferre vellet, Prętor ille eiusdē tribuni ple. concionibus
propter eandē reipu. causam sepe vexatus, nihil amplius dico, nisi me in Siciliā venire noluit.
Quid dicā: C. Virgilio tali ciui, & viro beneuolentiā in me, memoriā cōmuniū temporū, pie-
ratē, humanitatē, fidem, defuisse: nihil videlicet est eorū, sed quā tēpstatē nos vobiscū nō tu-
lissēmus, metuī vt eā ipse non posset opibus suis sustinere. Tum cōsilio repente mutato, iter
a Vibone Brūdusiū terra petere contēdi: nam maritimos cursus præcludebat hyemis magni-
tudo. Cum oīa illa municipia, quæ sunt a Vibone Brundusium, in fide mea Iud. essent, tūc
iter tutū multis minitantibus magno cū suo metu præstiterunt. Brundusiū veni, vel potius
ad moenia accessi, vrbe vnā mihi amicissimā declinaui, quæ se vel potius excindi, q; e suo com-
plexu vt eriperer, facile pateretur. In hortos me M. Leniū Flacci contuli: cui cū oīs metus, pu-
blicatio bonorum, exiliū, mors proponeretur, hęc perperī, si acciderent, maluīt, q; custodiam
mei capitis dimittere. Huius ego, & parētis eius prudētissimi, atq; optimi senis, & vtriusq; fi-
liorum manibus in nauī tuta ac fideli collocatus, eorūq; preces, & vota de meo reditu exau-
diens, Dyrrhachiū, qd erat in fide mea, petere cōtendi. Quo cum venissē, cognoui id, quod
audieram, refertam esse Graciā sceleratissimorū hominū, ac nefariorū, quorū impiū ferrum,

Nō semper
eodē sentē-
tię defendē-
da.

Libertas in
quo posita
Arcē face-
re ex cloa-
ca.

Lapidē e se-
pulcro ve-
nerari.

Ciceronis
pfectio in
exilium.

Refertā sce-
leratissimo-
rum.

ignescq; pestiferos me
trullent, cū tū abesse
q; me mare trāsisse co-
cōfiteatq; aliq; qd tū
futura sint, obesse
me licetibus dimi-
riā rēporis illius, &
merore pōtur. O rē
iste a me non recedem
domi; nihil dici ampli-
que ceteros. Cn. Planci-
cū ea subire & pperī ve-
set, decedēs ex Asia ven-
animo amicissimō det-
cessitū dīcē coparātē
mensēs a capite meo
Cn. Planci miserat. O
si qdem ego tibi viuis
q; obliuiscar noctis illi
falsa spe induc⁹ pollicer
aut vitā mihi fors ade-
tū alios aio intruēbar
mea pmissa reperi: si qu-
rū erga me beneuolent-
te, vel vitę periculo ve-
audiebā. Nunc timo
plurimas effudi. Qu-
salutē tibi idē dare p-
tar: nec me solū dep-
no erit tā crudeli aio.
sed honorū in me, q
beneficiis a vobis dep-
nō gratia, sed pēib⁹.
obstat parēs, & p v-
betos, inimicis meis,
vos iā oblitos mei: sal-
um debilitare tū luctu-
fretus huic sepe pēni-
in cōsultatu socius, p-
semp. sed etiā ornarū
cōseruatū vides. Plur-
Quib⁹ ego magno in-
fueritis in me, qm i-

Pro P. Sestio. Fo. CLXXXIII.

ignesq; pestiferos meus ille cōsulatus e manib⁹ extorserat. q̄ anteq̄ de meo aduētū audire po-
tuisent, cū tū abessent, aliquorū dierū viā in Macedoniā ad Plāciūq; prexi. Hic vero simulat
q; me mare trāsisse cognouit: audi, audi, atq; attēde Laterēsis: vt scias qd ego Plācio debeam,
cōfiteareq; aliqñ qd faciā, me & grate & pie facere: huic que p salute mea fecerit, si minus p
futura sint, obesse certe nō oportere. Nā simulac me Dyrrhachiū attigisse audiuit, statim ad
me lictoribus dimissis, insignib⁹ abiectis, veste mutata pfectus est. O acerbā mihi Iud. memo-
riā tēporis illius, & loci, cū hic in me incidit, cōplexus est, cōpersitq; lachrymis, nec loq; prae
mœrore potuit: O rē cū auditu crudelē, tū visu nefariā: O reliquas oēs dies noctesq; eas, qb⁹ Reliquas
iste a me non recedens Thessaloniciā me in quēstoriūq; pduxit. Hic ego nūc de Prētoze Mace- dies,
doniā nihil dicā amplius, nisi eū, & ciuē optimū semp, & mihi amicū fuisse, sed eadē timuisse
que ceteros. Cn. Planciū fuisse vnū, nō q minus timeret: sed, si acciderēt ea, que timerent, me
cū ea subire & ppeti vellet. Qui, cū ad me L. Tubero meus necessarius, q̄ fratri meo legat⁹ fuis-
set, decedēs ex Asia venisset: easq; insidias, quas mihi paratas ab exulibus cōiuratis audierat,
animo amicissimo detulisset: in Asiā me ire propter eius puincia metū, & cū meo fratre ne-
cessitudinē cōparantē non est passus. Vi me inquā Plācius, & cōplexu suo retinuit, multosq; *
menses a capite meo nō discessit, abiecta Quēstoria psona, comitūq; sumpta. O excubias tuas
Cn. Planci miseris: O flebiles vigiliās: O noctes acerbis: O custodiā etiā mei capitis infelicem:
si qdem ego tibi viuus nō psim, q̄ fortasse mortuus profuissem. memini em̄, memini, neq; vn
q̄ obliuiscar noctis illius, cum tibi vigilantī, assidentī, mœrētī, vana quēdā miser atq; inania,
falsa spe induc⁹ pollicebar: me si essem in patriā restitutus, præsenti tibi gratiā relaturū. Sin
aut vitā mihi fors ademisset, aut vis aliqua maior reditū peremisset: hos, hos, quos em̄ ego Vis maior
tū alios aīo intuebar: omnia tibi illorū laborū p̄mia p me persoluturos. Quid me aspectas: quid
mea pmissa repetis: quid meā fidē imploras: nihil tibi ego tū de meis opib⁹ pollicebar, sed ho-
rū erga me beneuolentiā p̄mittebā: hos p me lugere, hos gemere, hos decertare p meo capi-
te, vel vitē periculo velle videbā: de eorū desiderio, luctu, querelis quotidie aliqd tecū simul
audiebā. Nunc timeo ne nihil tibi p̄ter lachrymas queā reddere, quas tu in meis acerbitatib⁹
plurimas effudisti. Quid, n. possum aliud nisi mœrere: nisi flere: nisi te cū mea salute cōplecti:
salutē tibi iidē dare possunt, q̄ mihi reddiderūt. Huc exurge tamē quāso, retinebo, & comple-
ctar: nec me solū deprecatorē fortunarū tuarū, sed comitē sociūq; p̄fitebor. atq; (vt spero) ne
mo erit tā crudelī aīo, tāq; inhūmano, nec tā immemor meorū nō dicā in bonos meritorum,
sed bonorū in me, q̄ a me mei seruatorē capitis diuellat, ac distrahat. Nō ego meis ornatum
beneficiis a vobis deprecor Iudices, sed custodē salutis meę: nō opibus cōtēdo, nō auctoritate,
nō gratiā, sed p̄cib⁹, sed lachrymis, sed misericordia. mecū vos simul miserrimus, & optimus
obtestat̄ parēs, & p vno filio duo patres deprecamur. Nolite Iud. p vos, p fortunas vestras, p li-
beros, inimicis meis, his p̄sertim quos ego p vestra salute suscepi, dare letitiā, gloriātib⁹ Letitiā da-
vos iā oblitos mei: salutisq; ei⁹, a quo mea salus cōseruata est, hostes extitisse: nolite animū me re.
um debilitare tū luctu, tū etiam metu cōmutatē vestrē volūtatis erga me: sinite me, qd vobis
fretus huic sepe p̄misi, id a vobis ei psoluere. Teq; C. Flauī oro, & obtestor, q̄ meorū cōsiliōrū Perfoluere
in cōsulatu socius, periculorū particeps, rerū quas gessi adiutor fuisti, meq; nō modo saluum a vobis,
semp, sed etiā ornatū florentēq; esse voluisti, vt mihi p hos conferues eū, p quē me tibi, & his
cōseruatū vides. Plura ne dicā, tuę me etiā lachrymę impediūt, vestręq; Iudices, nō solū mea. Nō solum
Quib⁹ ego magno in metu meo, subito iducor in spē, vos eosdē in hoc cōseruādo futuros, q̄
fueritis in me, qm̄ istis vestris lachrymis de illis recordor, quas p me sepe, & multū pfudistis,

PRO P. SESTIO. ORATIO. XXXIII.

QUIVIS antea Iud. mirabatur, quid esset q; p tātis opibus Reip. tā-
raq; dignitate imperii, nequaq; satis multi ciues forti & magno anī-
mo inuenirent, q̄ auderēt se & salutē suā in discrimē offerre p statu
ciuitatis, & pro cōmuni libertate: ex hoc tēpore miretur potius, si
quē bonū & fortē ciuē viderit, q̄ si quē, aut timidū, aut potius sibi
q̄ Reip. consulentē. Nā vt omittatis de vniuscuiusq; casu cogitādo
recordari, vno aspectu itueri potestis eos q̄ cū senatu, cū bonis omī-
bus, Rēp. afflictā excitarint, & latrocinio domestico liberarint, mœ-
stos, sordidatos, reos, de capite, de fama, de ciuitate, de fortunīs, de
liberis dimicantes: eos aut qui omnia diuina & humana vexarint,